

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKLIYIK

İlâveli 5 Renkli

Ecevit — Yiğitim, civanım yoldan
Sağ yanı çamur, soldan

C.H.P

servet keşidesi

SIZE SERVET VAAT EDİYOR...

Türkiye İş Bankasının
"Servet Keşidesi"
size refah... ve saadet
vaat ediyor. Ayağınıza
gelen bu güzel fırsatı
kaçırmayınız. Tasarruflarınızı
Türkiye İş Bankasına
yatırarak SERVET
KEŞİDESİNE MUTLAKA
KATILINIZ.

Servet Keşidesinde 50 APARTMAN DAİRESİ

3 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramiyesi

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 8529 — 258)

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 47 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Kasım 1966

Bir el, bir parmak!

GAZETELERİN ilk sayfelerinde, bir günde iki fotoğraf gördüm. İkisi de gözlerimi yaşarttı: Biri övünçle, biri utançla.

Hepimizin övüncü olan resmi siz de görmüşsünüzdür: İnce yüzlü, ince yapılı bir genç adam, bir göz-lüklü genç, eğilmiş, bir kadının eli-ni öpüyordu.

Bu 28 yaşındaki genç adam, profesör Oktay Sinanoğlu idi. Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu-nun 1966 ödülünü kazanmıştı. E-lini öptüğü kadın da annesi idi: Sa-yın Rüveyde Sinanoğlu.

Alkışların uğultusu içinde, Cum-hurbaşkanından en güzel sözlerle ö-dülünü alan genç profesör, doğru gitmiş, yanaklarından damla damla, ılık ılık mutluluklar süzülen annesi-nin elini öpmüştü. Bu jest, onun bü-yük kafasıyla eşit nasıl büyük bir kalb taşıdığını da gösteriyor. Keşke insan faziletini değerlendiren bir başka kurum olsa da, o da bir baş-ka ödül, bir şeref ödülü verseydi, hepimizin iftihar, yirmi sekiz yaşın-daki profesörümüz Oktay Sinanoğlu'na!

Gözlerimi yaşartan ikinci resim yine Üniversitemizle ilgilidir:

Ak saçları seyrekleşmiş büyük bir başın önünde, süngüleşmiş bir par-mak, tehdit ile sallanıyor.

Bu baş, İstanbul Üniversitesi Rek-törü, Ord. Prof. Doktor Ekrem Şerif Egeli'nin başıdır.

Onu, tıp dünyasının saygı ile an-dığı birkaç isimden biri olarak ta-nırız. Paris'te, büyük kalb hastalık-ları otoritesi profesör Lenegre ile konuştuğum zaman, bana, nazik bir yakınlıkla şunu sormuştu:

— Profesör Egeli'nin bulunduğu bir memlekette kalkıp niçin bana geliyorsunuz?...

Ekrem Şerif, hem büyük bir ilim adamı, hem cömert bir feragat ada-mıdır: Muayenehanesinin haftada dört gününü kapatıp yalnız kazancı-nı değil, sağlığını da Üniversite'ye hizmete vermiş adam!

Bu güzel ve muhterem başın hu-zurunda, torunu yaşında bir çocuk, gözbebekleri namlulaşmış, kılıç sal-lar gibi parmak sallıyor.

İşlerine yarayınca Atatürk'ün nu-tuklarına sarılan kaldırım edebiyat-çılarına biz de Dil - Tarih - Coğrafya Fakültesinin alın yazısını göstere-lim:

«Dünyada en hakikî mürşit ilimdir.»

Bunu da Atatürk söylemiş. İstanbul Üniversitesinin rektörlük odasına saldıranlar, düşünmüyorlar mı ki, ilim taştan fışkıran su, top-raktan fışkıran ot değil, kafadan fış-kıran ışıktır. İlimi, âlimler yapar. Öy-le ise en büyük mürşit âlimlerdir.

İslâm dinine bakınız: «Bana bir kelime öğretmenin kölesi olurum» di-yor, kaatili olurum demiyor!

Romanya'da toplanmış milletler-arası bilginlerin katıldığı bir Tıp Kongresinde konuşurken ağır bir kalb krizi geçirmeye başlayan, ama konferansını bitirinceye kadar ölüm terleri dökerek Azrail'le gizlice pen-çeleşen Ekrem Şerif, bu sokak sal-dırısına dayandı ise, uğradığı saldı-rının küçüklüğünden değil, kendi büyüklüğündendir.

İşık aldıkları meşalelere tüküren-lerden bu memlekete ne hayır ge-lir?... Belki, Fakültelerden doktor ol-lur, çıkarlar. Belki mühendis olur, çıkarlar. Belki hukukçu olur, çıkar-lar. Belki iktisatçı olur, çıkarlar. A-ma adam olup çıkamazlar.

Üniversite bu... Onun hiçbir me-selesi sokakta konuşulmaz, sokak-ta tartışılmaz, sokakta halledilmez.

İlmî bile sokağa düşüren kimdir, biliyor musunuz?... Bizim sağlam temeller üstüne oturtamadığımız demokrasimiz. Kaba, hoyrat bir hür-riyet anlayışı, memleketi, nasıl du-rulaşacağı bilinmez bir bulanıklığa düşürdü. İki ters esinti içinde çal-kanıp duruyoruz. Bir yandan haklı

haksız grevler, ileri atılan adımları çelmelerken, öte yandan, Üniver-siteyi bile kendisine çeken sokak, Türkiye'nin felâketler yolu olmaya başlamıştır.

1950'de heykeline kement atıp İs-met Paşa'yı kaldırımlarda sürükley-enler, bugünlerin gafil müjdecile-riydi.

Kütahya'da, Yunan kumandanını esir aldığı çevrede onu taşla tutan-lar, bugünlerin sersem öncüleriydi.

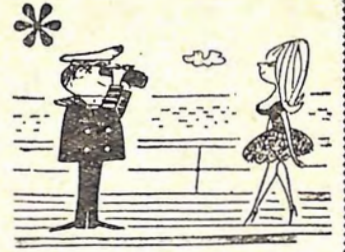
Topkapı'da onu sopalarla karşıla-yanlar, bugünlerin alçak nâracıları idi.

Dün onu linç etmeye kalkanlar, ertesi gün Kızılay'da başkalarını yakapaça ettiler.

Bugün, Üniversite adayları arası-na karışmış profesyonel sokak kış-kırtıcıları, memleketin ümidi, mem-leketin yarını gençlerimizi hocaları üstüne yürütüyorlar...

Gücüm yetse, gazetelerin aynı günkü sayısında çıkan o iki fotoğ-rafi, yüzbinlerce bastırır, gençleri-mizin ışıklı gözlerine, tertemiz gö-nüllerine sunardım: El öpen dudak olunuz, sallanan parmak değil, diye!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Manzum Romanımız:

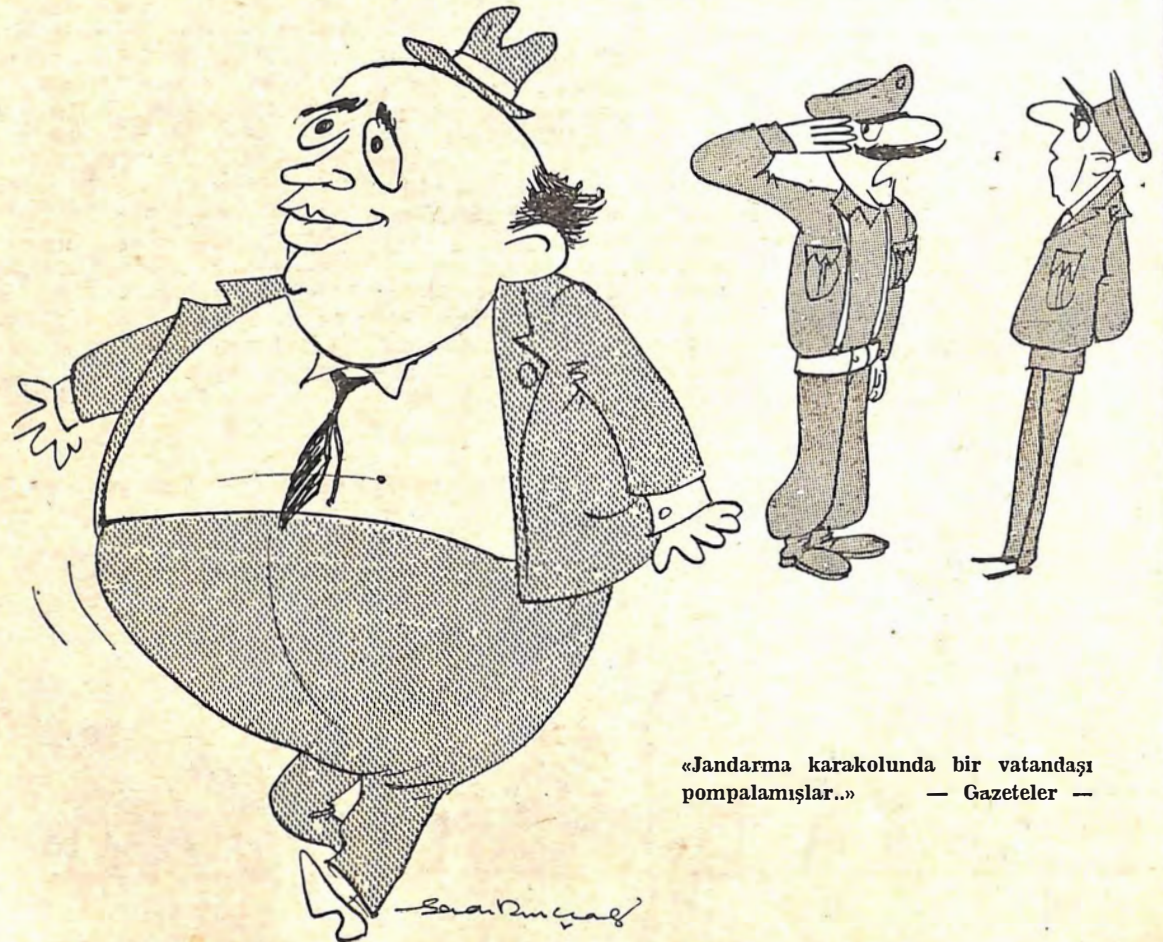
DENİZDEN GELEN

Bu bir sanat şaheseridir.
Bu bir aşk, bir macera romanıdır.

Bu, okurken: «Aman bitmesin» diyeceğiniz romandır.

Bu, aradan yıllar geçtikten sonra da unutamıyacağınız romandır.

İki Hafta
Sonra Akbaba'da

«Jandarma karakolunda bir vatandaş pompalamışlar..» — Gazeteler —

— Vallahi ben pompalamadım gomutanım, kongrelerde şişirmişler!

pek revaçtaydı... Mağara devrinin duvarları incelenirken böyle figürler bulunmuş, hattâ bir tanesinde resim yazısıyla yazılmış şu ibarelere rastlanmıştır:

«Arkadaşlar, göbeklerinizi şişirmenin en iyi çaresi sırt üstü yatıp uyumaktır!»

O tarihten bu yana, politikacılar sırt üstü yattılar... Onlar yattıkça

Göbek Konferansı MUZAFFER İZGÜ

PROFESÖR Gafur Böbekzade'nin o gün vereceği «Göbekler» konferansı, tahminlerin çok üstünde ilgi görmüştü... Salon, sabahdan dolmağa başlamış, konferans saatine ise adım atılacak yer kalmamıştı...

Arkadan bir ses duyuldu:

— Lütfen yol açın, Profesör geliyor...

Profesör'ün sahneye kadar gidişi büyük gürültülere yol açmıştı. Bir taraftan alkış, bir taraftan Göbekzade'nin iri göbeğinin geçebilmesi için açılan yol, hayli kişiyi yerinden tedirgin etmişti. Ama, profesör sahneye çıkar çıkmaz uğultu ve gürültü kesildi.

Aslında, konferansı dinlemekten ziyade göbeğiyle ün yapmış bu profesörü görmeğe gelmişti millet. Göbek de, hani görülecek, hattâ şöyle bir okşandıktan sonra, «elemtere flş - kem gözlerle şiş» denilecek azameteydi... Anlattıklarına göre, profesörün pantolonluk için aldığı iki metre kumaşın, bir metresinden fazlası göbeğine gidiyormuş. Yine anlattıklarına göre, profesör Gafur Göbekzade, göbek konusunda Türkiye'de tek otoriteymiş... Hattâ, incelemelerini topladığı bir kitap, Avrupa'nın yedi diline çevrilmiş...

Profesör:

— Arkadaşlar, diye söze başladı. Önce göbeğin tarihçesinden başlayacağım!... Göbek kelimesi, her ne kadar bebek kelimesinden geliyorsa da, eski Yunancada göbek, çukur anlamındadır... Eski Yunancada gübre konulmağa mahsus çukurlara göbek derlerdi. Kelimenin anlamını böylece açıkladıktan sonra, tarihte insanların ilk defa göbekte ne zaman ilgilendiklerine geçelim. Mağara devrinde, yastık daha icat olmadığı zamanlar, bu et torbası, yastık yerine kullanılıyordu. Mağara adamı, avdan döndüğü zaman karısının göbeğinin üstüne başını koyuyor, sonra derin bir uykuya dalıyordu... Siz de takdir edersiniz ki, göbeğin yastık yerine kullanıldığı bu mağara devrinde, göbekli kadınlar

«Ben İrmatutu, dokuz karım vardı. İrmatutu'dan zengin insan yoktu. Çünkü, dokuz yastığı vardı. Karım Hurmatutu en güzel yastıklarımın biriydi. Çünkü onun göbeği bir dağ kadar büyüktü.»

Zamanla, mağara devri insanları göbek alışı verisi bile yaptılar. Bir göbekli kadın yerine, üç göbeksiz kadın verdiler. Hattâ bir seferinde, göbek yüzünden mağara devri insanları arasında savaş bile oldu... Uratu isimli reisin iri göbekli karısı, Sulatu'yu, Şamata kabilesi kaçırınca, tam otuz yıl savaştılar. Sonunda reis Uratu göbeğini geriye almıştı ama, göbek de göbeklikten çıkmıştı...

Tarihte, daha sonraları pamuk yetiştirilmeğe başlanınca, birdenbire göbek değerinin düştüğünü görüyoruz. Tâ ki, insanlar birer devlet kurup, krallar ortaya çıkıncaya kadar... Krallarla beraber, göbeğin de tarihte ön saflara geçtiğini görüyoruz... Çünkü, göbeksiz kral daima tebası veya devlet adamları tarafından aşağı ediliyordu... Onun için devlet idare edecek adamlar, her şeyden önce göbeklerini şişirmeğe başladılar... Göbek, halk nazarında otoriteydi. Göbek, halk nazarında kanundu... Göbeksiz kral, pısrık, beceriksiz kraldı.

Bu yüzden krallar, çocuklarını özel bir eğitime tâbi tutarak, daha on yaşlarından itibaren saltanatın devamı için yetiştiriyorlardı... Henüz onbeş yaşına gelmiş bir kral çocuğunun göbeği, boyunun yarısı kadar oluyordu...

Fransa ihtilâlinde sonra milletler demokrasi hayatına girince politikacılar ortaya çıktı. Artık, bu tarihten itibaren göbek hakikî değerini kazanarak, günden güne bir çiğ gibi büyüdü. Çünkü, politikacıda göbek, öyle sihirli bir anahtardı ki, bütün yalanları insanlara doğruymuş gibi yutturuyordu... Göbeksiz politikacılar, yanlışlıkla bir defa seçilseler dahi, ikinci kez seçilmiyorlardı. Bunun için göbeklerini şişirmenin çarelerini aradılar. İşte, bu büyük buluşu Santlmetro isminde bir politikacı buldu:

göbekler şişti, göbekler şiştikçe millet alkışladı, millet alkışladıkça politikacı milletvekilliğinde çakıldı kaldı...

Arkadaşlar!... Démokraside o günden bu yana tek değişmeyen, tek eskimeyen şey nedir biliyor musunuz? Göbektir, göbek!... İdare şekilleri değişti, kanunlar değişti, kapitalizm çıktı, sosyalizm çıktı, komünizm çıktı, ama göbek, değişmedi... Hattâ asırlar, göbekler daha da irileştirdi. Öyle ki, yirminci asırda milletleri kandırmak, onları uyutmak ve hayat boyunca milletvekili olarak kalabilmek için, politikacılar daha da göbeklerini şişirmek mecburiyetinde kaldılar...

İşte, yirminci asrın insanlara en büyük hediyesi, hattâ mucizesi, çift katlı göbekler olmuştur... Bu çift katlı göbeklerin birinci kısmı âlet deposu, ikinci kısmı ise palavra deposudur. Anatomik bakımdan, ikinci, yâni yukardaki göbek, beyne daha yakın olduğu için palavra göbeği, alttaki ise organlar göbeği olarak adlandırılmaktadır...

Bu çift katlı göbekleri de, bir takım bölümlere ayırabiliriz... Meselâ, üstteki ufak, alttaki büyükse koni göbek, üstteki büyük, alttaki küçükse işkembe göbek; iki göbek arasında bir kat kılı et varsa şeritli göbek, yoksa şeritsiz göbek, üstteki ve alttaki birbirine eşitse hörgüç göbek, şayet göbek başları sola bakıyorsa solcu göbek, sağa bakıyorsa sağcı göbek, göbeklerin üzeri cilâlanmış gibiyse iktidar göbek, kırışık muhalefet göbek, göbek çukuru üst göbekteyse bakan göbek, alt göbekteyse müsteşar göbek, çukurun etrafında bir hâle varsa başbakan göbek, her iki göbek yanlarından 15-20 santimetrelilik bir çıkıntı yapıyorsa senatör göbek... «Göbek İncelemeleri - Fasikül 7».

Yine arkadaşlar, son zamanlarda politikacıların devam ettikleri hamamlarda yaptığım incelemelerde, kasıklardan itibaren göğüs kafesine kadar tamamen göbek olanlara rastladım ki, bunları da yeni kitabıma bir ek yapıp Damacana Göbekler olarak geçireceğim... Damacana gö-

Gör!

Su parası, ev kirası,
Tükendi baba mirası,
Gelmiştir gayri sırası
Acık da bizi gör yahu!

Şöyle yağlıca bir kapı,
Yarı hisseli bir yapı,
Sağlamca bir balta sapı,
Acık da bizi gör yahu!

Avantası çok, işi az,
Çaylı dans, içki, ince saz,
Mâlûm «Aç ayı oynamaz»
Acık da bizi gör yahu!

Sekiz, on dönümcük tarla,
Totoyla olmazsa zarla,
Hazırda yoksa ısmarla,
Acık da bizi gör yahu!

Ne rütbe aldık ne nişan,
Göz bulutlu, hal perişan,
Arttı etkenden yapışan,
Acık da bizi gör yahu!

Mürüvvete vurulmaz gem,
Tonla verme, birkaç dirhem,
Hani bir yaraya merhem?
Acık da bizi gör yahu!

Amcanda kulaklar ağır,
Talih kuşu hepten sağır,
«Yetiş Hızır!...» diye bağır,
Acık da bizi gör yahu!

ÇETİNEL

beklere, daha ziyade millî bakiyeden Meclise girenlerde rastlamış olmam, bende şu fikrin doğmasına sebep oldu: Bunlar, hiç ummadıkları halde milletvekili oluyorlar, buna paralel olarak da göbekler birdenbire katlara ayrılmaksızın şişiyorlar...

Sayın dinleyicilerim... Atalarımız, bir işi başarmakta çektikleri güçlüğü anlatmak için «Göbeğim çatladı» derlerdi. Bu sözün doğruluğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Hele politika da, her şey göbek meselesidir. Nasreddin Hoca'nın zamanında kürke gösterilen itibarı bilirsiniz. Merhum, bir ziyafette, sırtındaki kürkü işaretliyerek:

— Ye kürküm, ye... demiş.

Şimdi İnsanlar bu rağbeti göbeğe gösteriyorlar. Biz de, bir kelimesini değiştirerek, Hoca'nın sözünü tekrarlayabiliriz:

— Ye göbeğim, ye!...

Muzaffer İZGÜ

Memurlar dört gruba ayrılacak... — Gazeteler —

— Usta yapar, çırak satar!

Bülent Ecevit

Ve Paşaların Paşası, ona doğru üç adım attı. Bülent Ecevit de Paşaların Paşasına doğru yürüdü. Paşaların Paşası yanağından üç kere öptü, ha bir, ha iki, ha üç... Bu Genel Başkanla, Genel Sekreterin ilk görüşmesi oldu. İnşallah bundan sonra, ortamın C.H.P.'nin Genel Sekreterliğine getirdiği hamleci kişiyle, ortamın bir türlü sıyrılamadığı statükocu Genel Başkanın arasındaki sürtüşmeler, böyle tatlılık yıldızının altında olur: Oldurursan olur, İnönü...

Neden bunca biçimci, Paşaların Paşası, her türlü biçimciliği bırakıp, Genel Sekreteri tebrik için kumıldamıştı, neden?... Dünya azıcık tersine dönmüştü de ondan Akbaba... Dünya artık politika esnafçılığı yerine, Devlet adamlığı istiyordu. Dünya artık inançsız ve her an hangi taşı sürececeklerini hesaplayan, kopyacı küçük satranç oyuncularından bıkmıştı, gönül adamı istiyordu ve bulmuştu bütün bunları Bülent Ecevit'te.

Onun'çin, Paşaların Paşasının gönlü, ne kadar Kemal Satır gibi muti elemana hasretlense, komut üzere seçilmeyen, komuta reaksiyon üzere de seçilmeyen, ortamın dalga dalga iterek önüne getirdiği Bülent Ecevit'e açılacaktı. Yoksa o dalgalı onu çarpıp devirirdi bir gün.

Kemal Satır da efendilik etmişti, ya bir nevi doğal efendilikten, ya da bir nevi Allahın gecinden verdiği şuurdan... Hırçın Feyzioğlu grubu, onu rakip olarak Bülent Ecevit'in karşısına çıkmağa itelemişti ve o çıkmamıştı. Çıksaydı, bir hayli gatlaklar, bir hayli gürlütüler, bir hayli zorluklar çıkardı meydana... Bunlar çıkmamıştı, ve şimcik işte, Paşaların Paşası, üç adım atıp, üç buse konduruyordu karşısındaki genç adamın yanağına!

Kişi:

Şimcik, «Who is who» (kim kimdir) ya geçelim.

Bülent Ecevit, bu alışılmamış cinsten Genel Sekreter, kırkıbirinci baharındadır. Esmercedir. Hafif dalgalı saçlıdır. Işık dolu kara gözleri vardır, yüzünü yiyen.

Kedi merakı vardır: Onun'çin her türlü tırmığa alışkıdır. Belki üç düzine kedisi vardır. Mazbuttur aile hayatı. Annesi ressamdır. Kendisi, şairdir, mütercimdir, yazardır: Dünya tersine döndü dedim ya Akbaba!.. Çalışma Bakanlığı yapmıştır. Çalışma Bakanlığında ne yapmıştır, ne işler... Erbabı bilir!...

Sadece dudagındaki gülümseme, bir uygarlıktır, ahbaplar, bir uygarlıktır. Günaydın uygarlık!

VE FEYZİOĞLU:

Talebeleri onu büyük sinemanın holünde bekliyorlardı. Eski talebe-

leri... Hani o «Nabza göre şerbet vermeyin» diye öğüt kestiği talebeler... Ecevit'e karşı acı çıkışlarını tatlı karşılamamışlardı.

— «Hocam» dediler, «kendine ihanet ettin...»

«Hoca» şöyle bir yutkundü. Nabızlar da değişmişti artık, şerbetler de...

— «Çok sinirliydim» dedi...

Sinirliydimişsin!... O sinirlilik mi seni Gülek'çilerin yamacına kattı?... O sinirlilik mi sana Satır'ı iteletti?... O sinirlilik mi sana, gepeğen bir adama karşı, itham dolu konuşma-

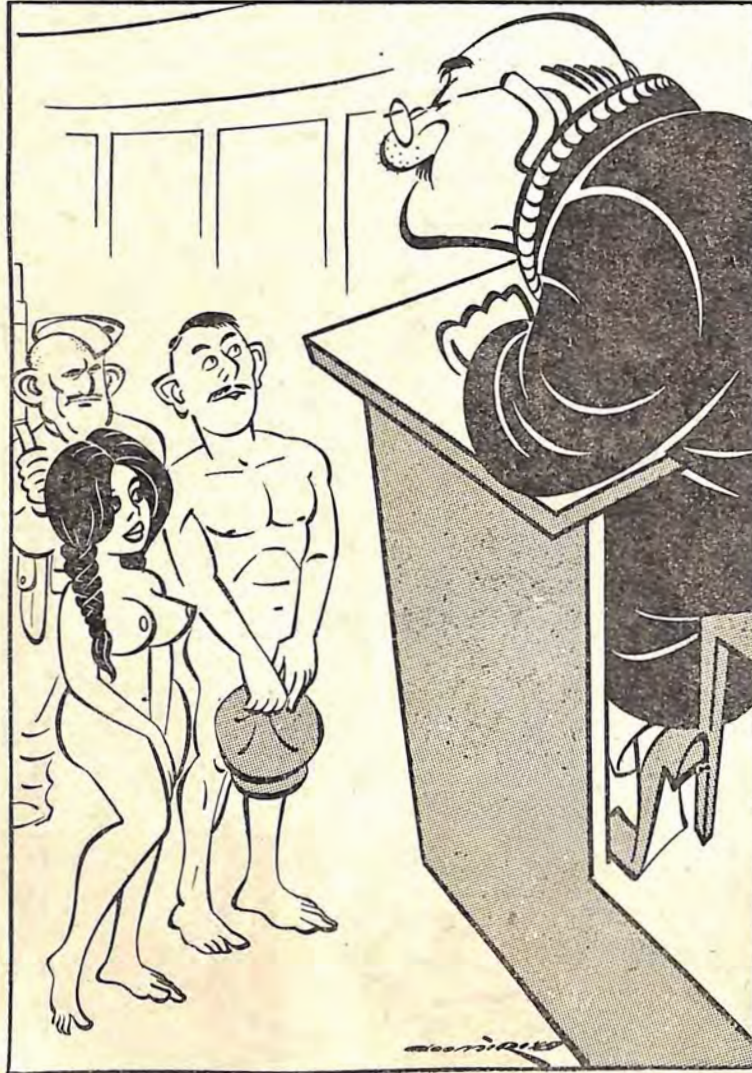
lar yaptırdı Kurultayda?... Sinirlilik... miş!

Sevgisiz cambazlıkların iki içten fiskeyle yıkılacağı devre girdik mi Akbaba?... Girdik değil mi?... Artık «Benimle, sadece benimle başarıya ulaşılın, karşımdakiyle ulaşılmasın katiyen» denilmiyecek değil mi Akbaba?... Bak, bu hususta Paşaların Paşasının bile kalbi genişlemeğe başladı...

VE SONUÇ:

Şu durmadan aleyhinde atıp tuttuğumuz, eski Turizm Bakanı, çayır çimen gözlü Ali İnsan Göğüş var

Bir kadın, âşık ile köy camiiinde çırlıçıplak yakalandı. — Gazeteler —

— Söyleyin bakalım, ne diyeceksiniz bu hale?

— Ne diyek hâkim bey? Allah kimseyi evsiz, barksız bırakmasın!

ya... İşte o, durumu bir formülle ifade etti:

«Korkumuz şuuu...»

Dinle bak Akbaba, korkusu neymiş:

«Yararına çalıştığımız kitle tarafından anlaşılmiyarak, saldırıya uğramamız tehlikesi... Ve o tehlike büyük!»

Öyledir...

Ve C.H.P.'nin kongresinde hanımları da başka bir formülle mukabele ettiler:

— «Ay bu insan yüzü adam... (oncağızların deyimi, benimki değil), Her tehlikeye göğüs gerer...»

İnşallah!... O gerdiği göğüs fazla berelenmeden, inşallah!... En büyük tehlike de?... Ben Paşaların Paşasından korkarım: Nefis şekilde harcar, karşısına dikileni!

Büyük temsil:

Biraz da politikadan tiyatroya atlayalım... Devlet Tiyatrolarının en büyüğünde, büyük bir temsil vardı geçen akşam, gene sosyetesini, politika dünyasını, yazar ve kritik kafilesini bir araya toplayan, Devlet Başkanı dahil...

Dostoyevski'nin «Les Possédés» eseri oynanıyordu, Albert Camus'nün kalemi ile tiyatroya konmuş ve şair Muhip Dranas Türkçeye çevirmiş...

Üç buçuk saat sürüyordu temsil. Üç buçuk saat, Turizm Bakanı, zarafet hakemi halli Nihat Kürşad, haftada hiç olmazsa beş kere tiyatrolanmağa giden Cihat Bilgehan dahil, hepsi, değerli ömürlerinin üçbuçuk saatlerini bu esere bağışladılar: İlımlı ılımlı, nezaketli nezaketli alkışlayarak perde inişlerinde!...

Benim canım iyiden sıkıldı Akbaba. Dostoyevski ağır. Albert Camus, onu tiyatroya koyarak, ilk defa katletmiş. Muhip Dranas çevirerek ikinci defa katletmiş... «Operation için 1500 ruble gerekiyor» cümlesini, «ameliyat için 1500 ruble gerekiyor» diyecek kadar katletmiş... Buradaki operation (operasyon valla billâ ameliyat değil, ama ne gam?)

Oyuncuları aştı eser. Bir Macide Tanır, arada bir iyi aktris damgasını vuruyordu bazı fasillara... Bir de «Dacha» rolündeki genç aktris...

Şu Devlet Tiyatrosuna aklım ermiyor. Neye eriyor ki?... Bir taraftan, orta oyunumsu piyesler sunuyor, şaşkınlaşmış halka, bir taraftan da katledilmiş Dostoyevski'yi!

Temsilin sonunda sahne kırmızı beyaz, karanfil sepetleriyle doldu. Ama çiçekleri kucak kucak getiren müstahdem aceleleniyordu: Nâzık alkıslar'ın, çiçeklerin sahnenin önüne dizilmesinden önce tükenmesinden korkuyordu da!

Nimet ARZIK

YEDİNCİ ÇELENK

TELEFONDA, titreyen bir kadın sesi:
— Efendim, dedi. Çok affedersiniz. Orası Krizantem Çiçekçisi mi?

— Evet hanımefendi...
— Ben, Feyhan... Bir ricam olacak sizden.
— Buyurun efendim.
— Bir çelenk... Ama büyükçe bir şey olsun, gösterişli...
— Hanımefendi, başınız sağ olsun. Yoksa bir...
— Evet... Maalesef... Tanrının emri!

— Siz sağ olun efendim.
— Teşekkür ederim. Ben baldızı olurum... Çok iyi insandı.
— Elbet iyi insandır hanımefendi.
— Rahmetli, hayatta iken krizantem çok severdi. Onun için ben, krizantemlerden yapılmış bir çelenk rica edecektim.
— Hay hay hanımefendi, emredersiniz.

— Beyaz yıldızlı yaprak bir çerçeve yaparsınız. O çerçevenin üstüne krizantemleri dizersiniz. Tam orta yere... Yani göbeğe... Ne koyacaksınız göbeğe?

— Sizin arzuunuza bağlı efendim. İsterseniz oraya biraz glayöl, biraz da karanfil koyalım.

— Peki, orasını size bırakıyorum.
— Hanımefendi, çelengin üzerine ne yazacağız? Yani isim olarak?

— Feyhan Korur diye yazarsınız.
— Emredersiniz efendim.

— Yalnız bir şey sormak istiyorum. Hani, böyle günde düşünülmez ama, gene de sormak lazım. Kaça kadar olur böyle bir çelenk?

— Eveeee!... Kaça kadar diyorsunuz, değil mi? Çevresi krizantem, ortası karanfil ve glayöl. Rahmetli nereden kaldırılacak hanımefendi?

— Şişli camiiinden. Bugün öğle namazından sonra...

— Biz oraya yollarız efendim. Tabii böyle günde kazanç düşünemeyiz elbet. Müşterilerimize bir hizmet...

— Aaaa, kazanmadan olur mu? Hakkınız ne ise, onu alırsınız.

— İkiyüz elli lira civarında olabilir hanımefendi.

— Hayır, kaç lira olduğunu tam olarak söyleyin.

— Hesap etmek lüzum efendim. Bir dakika müsaade buyurun... Krizantem 35 tane... Glayöl... Ve... Feyhan Korur... Efendim, 250 lira sizin için...

— Çok canım. Cidden fazla istediniz. Ben başka yere telefon etmedim, çünkü rahmetli, krizantem çok severdi. Onun için Krizantem Çiçekçisi'ni tercih ettim. Böyle acılı günlerimizde...

— Peki hanımefendi, emredersiniz. 225 lira ile size hizmet edelim.

— Mersi. Ben de sizin bu inceliğinizi takdir ediyorum. 225 liralık güzel bir çelenk yapınız. Fakat parasını hemen gelip alınız. Ben biraz sonra evden çıkacağım, cenaze töreninden sonra da Yakacığa geçip ablamın yanında bir hafta kalacağım. Siz öğle namazına, Şişli camiline çelengi gönderirsiniz.

— Siz müşterih olun efendim. Namazdan yarım saat önce, çelenk cami avlusunda hazır olacak.

— Çok mersi... Siz lütfen faturanızı hemen yollayın eve...

— Emredersiniz efendim. Adresi rica edeyim.

— Şehit Galip Caddesi Yayla Apartmanı, daire yedi...

— Köşedeki apartman değil mi efendim?

— Evet, tamam... Köşedeki. Bekliyorum efendim.

— Güle güle hanımefendi.

— Haaa, pardon... Bir dakika mı?

saade edin de... Bir şeye baktacağım. Kadın çekildi telefondan. Adam da bekledi. İki dakika sonra, konuşma tekrar başladı:

— Alo!...
— Buyurun hanımefendi.

— Çantama baktım... Hiç bozuk yokmuş. Bin lira var. Siz lütfen faturayı yollarken, bin liranın da üstünü yollayın.

— Emredersiniz hanımefendi...
— Mersi efendim...

— Tekrar başınız sağ olsun...
— Çok mersi...
Telefon kapandı.

Krizantem Çiçekçisi'nin sahibi Remzi Balbal, tezgâhın arkasını süpürmekte olan adamına seslendi:

— Koço!
— Buyur patron.

— Şu masanın üstünden, bugünkü gazeteyi versene.

Koço gazeteyi getirdi. Remzi Balbal, ikinci sahifeyi açıp, kalın, siyah çerçeve içindeki ilanı okumaya koyuldu. Anası, babası, karısı, çocukları, hala, teyze, enişte ve yeğenleri birer birer sayıldıktan sonra, büyük armatörlerden Nuri Sepetçigil'in, Hakkın rahmetine kavuştuğu bildiriliyor, cenazenin öğle namazını müteakip Şişli Camii'nden kaldırılacağı haber veriliyordu.

Remzi Balbal, ilanı okuduktan sonra Koço'yu yanına çağırdı:

— Güzel bir çelenk yapılacak, dedi. Krizantemden olacak.

— Kaç lira kadar olacak patron?

— Canım, sen şişirmene bak, biz 200 lira kadar alacağız.

— Başüstüne...

Koço, dükkânın arka tarafındaki bayatlamış çiçekleri elden geçirirken, Remzi Balbal da çekmecedeki fatura defterini alıp, kopye kâğıdını düzelttikten sonra, faturayı yazmaya başladı.

Koço, kısa süre içinde, istenilen çelengi hazır etti. Karşı duraktan bir taksi çağırıldı. Çelenk, taksinin bagajına yerleştirilerek camiye gönderildi.

Remzi Balbal, kasayı açıp içinden 775 lira çıkardı. Parayı faturanın arasına kıştırarak çırağa seslendi:

— Siz bu kapıları kapamadıkça hastalıktan kurtulamazsınız!

— Abidin: Köşedeki Yayla apartmanının 7 numarasına çıkarsın. Feyhan Korur hanımı çağırırsın kapıya. Fatura ile, şu yediyüz yetmiş beş lirayı verirsın. O da sana bin lira verecek. Parayı al, gelirsın. Haydi, fırla...

Abidin, fatura ile parayı alıp Yayla Apartmanı'na gitti. Üst katlara asansörle inip çıkmayı pek sevdiği için, Ç harfli düğmeye bastı. Yukarıda kalmıştı asansör. Gelmiyordu. Bir daha, bir daha bastı. Her halde kapısını açık bırakmışlardı. İster istemez merdivenleri çıkmaya başladı. İkinci kata gelince, iyi giyimli, gözlüklü bir adamla karşılaştı. Adam, çırağı görünce durdu:

— Oğlum, dedi. Çiçekçi dükkânından mı geliyorsun?

— Evet beyim.

— Faturayı getirdin mi?

— Getirdim.

— Paranın üstünü de getirdin mi?

— Getirdim.

— Ver bin liranın üstünü bana. Faturayı yukarıya, 7 numaraya götür. Ben hanıma parayı bıraktım. Hanım sana bin lira verecek. Alır gidersin. Düşürme sakın!

— Başüstüne beyim.

— Al, şu iki buçuk lira da senin!

— Sağol beyim.

Adam, 775 lirayı alıp aşağıya doğru inerken, Abidin iki buçuk lirayı cebine koyup merdivenleri tırmanmaya koyuldu. Üçüncü kata gelince durdu. Kapının üstündeki numaralara baktıktan sonra, 7 numaralı dairenin kapısını çaldı.

Biraz bekledikten sonra, kapı açıldı. Yaşlı bir kadın göründü kapıda. Bozuk bir Musevi şivesiyle konuştu:

— Ne istersin?

— Faturayı getirdim.

— Ne faturadır bu?

— Çiçek faturası.
— Angi çiçek?
— Cenaze çiçeği.
— Kaç numarolu kapı çalıyor sen?
— 7 numara.
— Allah mâfaza... Burda cenaze yoktur!

Çocuk, faturanın üstündeki ismi ve adresi bir daha okudu:

— Yayla Apartmanı, No: 7, Bayan Feyhan Korur.

Yaşlı kadın itiraz etti:

— Yok kuzum!... Yanıftır. Burada Mösyö David oturur. Başka kadın yoktur. Ben karisiyim.

— Siz, cenaze için çiçek istemediniz mi?

— Yok be kuzum! Allah mâfaza... Abidin büsbütün şaşırıldı:

— Buradan telefon ettiniz ya siz.

— Ayde bel!... Sen yanıf yapıyorsun.

— Bayan, sizin bey, şimdi merdivenlerden inmedi mi?

— Bizim bey?

— Sizin bey ya!

— Bizim Mösyö David, sabah yedi buçukta mâza yitmiş.

— Biraz önce benden 775 lira aldı be yahu!

— Ayde kuzum! Sen yanıf var. Git burdan...

Ve kapıyı şırrak diye oğlanın suratına kapadı. Abidin şaşırıp kalmıştı. Koşar adımlarla merdivenleri inip, doğru dükkâna koştu:

— Remzi abi! dedi. Sen yanıf adres vermişsin.

Adam, başını kaldırıp çırağın suratına baktı:

— Ulan, Yayla Apartmanı 7 numara dedik.

— Tamam abi, gittim oraya. Orada Yahudiler oturuyor.

— Yahudiler mi? Feyhan Korur diye bir kadın yok mu?

— Yok vallahi billâhi.

— Ver bakayım faturayı.

Çocuk faturayı uzattı. Remzi Balbal telaşla sordu:

— Para nerede?

— Beye verdim Remzi abi.

— Ulan hangi beye verdin?

— Evin beyine...

— Kimmiş evin beyi?

— Bir bey iniyordu merdivenden. Bana dedi ki «Cenaze çiçeğinin faturasını getirdin mi?» dedi. «Getirdim» dedim. Bunun üzerine «Paranın üstünü bana ver» dedi. «Git, yukarıda, hanımdan 1000 lirayı al» dedi.

— Sonra?

— Sonra, yukarıda hanım yok. Yedi numarada David diye biri oturuyormuş.

— Ulan, tanımadığın adama para verilir mi?

— Ne bileyim ben Remzi abi? Evin beyi sandım.

— Allah senin belânı versin veled oğlu veled!

Remzi Balbal, tekrar gazeteye seğırtti. Cenaze ilânını açıp bir daha okudu. Evet, doğrudu. Ölen armatör, Feyhan Korur'un eniştesi oluyordu. Zaar adreste bir yanlışlık vardı. Feyhan Korur'u da, cenaze kaldırıldıktan sonra bulmak kolay oluyacağı için, Remzi Balbal hemen bir taksiye atlayarak Şişli Camii'ne koşmaktan başka çare bulamadı. Ama yolda giderken, zihni enikonu karıncalanmıştı. Cami avlu-

sunu girince, duvara dizili onbeş kadar çelenk gördü. Bunlardan beş altı tanesinin üstünde Feyhan Korur adı yazılıydı. Cenazenin yakınları da bir kenara kümelenmişlerdi. Remzi Balbal, ağır ağır o tarafa doğru sokuldu. Grubun en kenarında duran siyah gözlüklü adama yaklaşarak:

— Beyfendi, başınız sağ olsun, dedi.

— Teşekkür ederim. Siz sağ olun efendim.

— Feyhan Korur hanımefendi buradalar mı acaba? Ben kendilerinin ahababı olurum da...

— Feyhan Korur, hanım değildir ki... Beydir. Bakın şu, baştaki, şapka, lacivert paltolu bey.

Çiçekçi, buna daha çok şaşırdı: — Allah Allah! Demek ki bey?

— Evet. Gene, ağır adımlarla, gösterilen adama doğru sokuldu: — Başınız sağ olsun efendim, dedi.

— Teşekkür ederim. Efendim, rahmetli için, bu sabah telefonla bir çiçek istediler. Sonra da Feyhan Korur adını verdiler.

Adam, çiçekçinin yüzüne dikkatlice baktı: — Azizim, dedi. Ben de şaşırdım kaldım. Demindenberi buraya boynuna çelenk geliyor. Hepsinin üstünde «Feyhan Korur» diye yazılı. Ben hiç kimseye çiçek siparişi vermedim ki... Hepimiz şaştık bu işe. Şimdi de, aramızda bunu konuşuyorduk. Nereden geliyor bu çiçekler?

— Efendim, bir hanım telefon etti bu sabah... Adının «Feyhan Korur» olduğunu söyledi. Bir çelenk istedi. Yayla Apartmanının 7 numarasında oturuyormuş.

Adam, onun sözünü yarıda kesti: — Feyhan Korur ben'im azizim. Yayla Apartmanında da oturmuyorum. Lâleli'de Şenel Apartmanında otururum. Bir yanlışlık olacak bu işte...

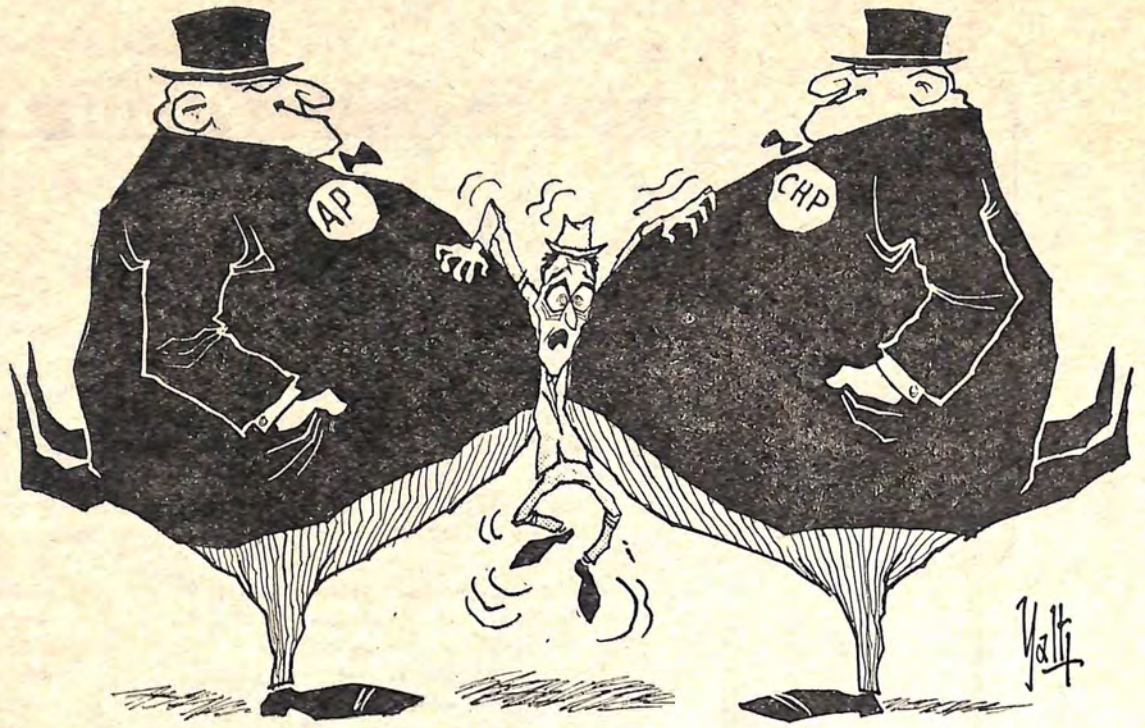
Remzi Balbal durumu anlamıştı. Cami duvarına dizili çelenkler arasında kendi hazırlattığı çelenge mahzun bakışlarla baktı. Bu çelenği sırlayıp geri götürmek olamazdı. Fakat çırağın elinden alınan 775 lira, evlât acısı gibi, yüreğine oturmuştu.

Hiçbir şey söylemeden cemaatin içinden çıktı. Camiin merdivenlerini inerek karşı kaldırıma geçti. Postahaneye girip, Şişli Emniyet Amirliğinin telefonunu çevirdi: — Alo!

— Buyurun efendim, ben komiser Rüştü.

— Vay anasını... Çiçekçi olmuşuz ama, dünyada ne çiçekler var, haberekimiz yok!

Adnan VELİ

Vatandaş — İmdaat!..

— Komiser bey, bendeniz Krizantem Çiçekçi'nin sahibi Remzi.

— Anladım kardeşim, çelenk mi sipariş ettiler sana?

— Evet!

— Feyhan Korur mu sipariş eden?

— Evet!

— Bir kadın sesiyle mi konuştu?

— Evet!

— Merdivende çırağın elinden, paranın üstünü aldı mı?

— Evet!

— Kardeşim, sen yedinci çiçekçisin. Senden önce altı çiçekçiye daha aynı numara yapılmış. Biraz gözünüztü açmıyorsunuz ki... Polis ne yapsın bu işe? Bir dilekçe yazıp getirin bize, faili arayalım.

Çiçekçi Remzi Balbal'ın dili tutulmuştu. Fazla bir şey söyleyemedi. Titreyen elleriyle, âhizeyi yerine koymadan önce kesik kesik mırıldandı: — Vay anasını... Çiçekçi olmuşuz ama, dünyada ne çiçekler var, haberekimiz yok!

Kolaylık

Maliye Bakanı Gürsan, «Hükümetin çalışmalarını kolaylaştırmak için istifa ettim» demiş.

Demek hükümetin çalışmalarını zorlaştıran, Bakanlar oluyordu. Aman, hazır böyle bir gerçek meydana çıkmışken, diğer Bakanları da istifaya zorlayalım. Herhalde Bakanlar bitince, hükümetin çalışması kolaylaşır, hükümet bitince, devletin çalışması kolaylaşır. Ne diye seçim yapıp kendi kendimize güçlükler çıkarırsız bilmem ki...

Piyasa meselesi

10 lira rüşvet alan bir doktor, tevkif edilmiş.

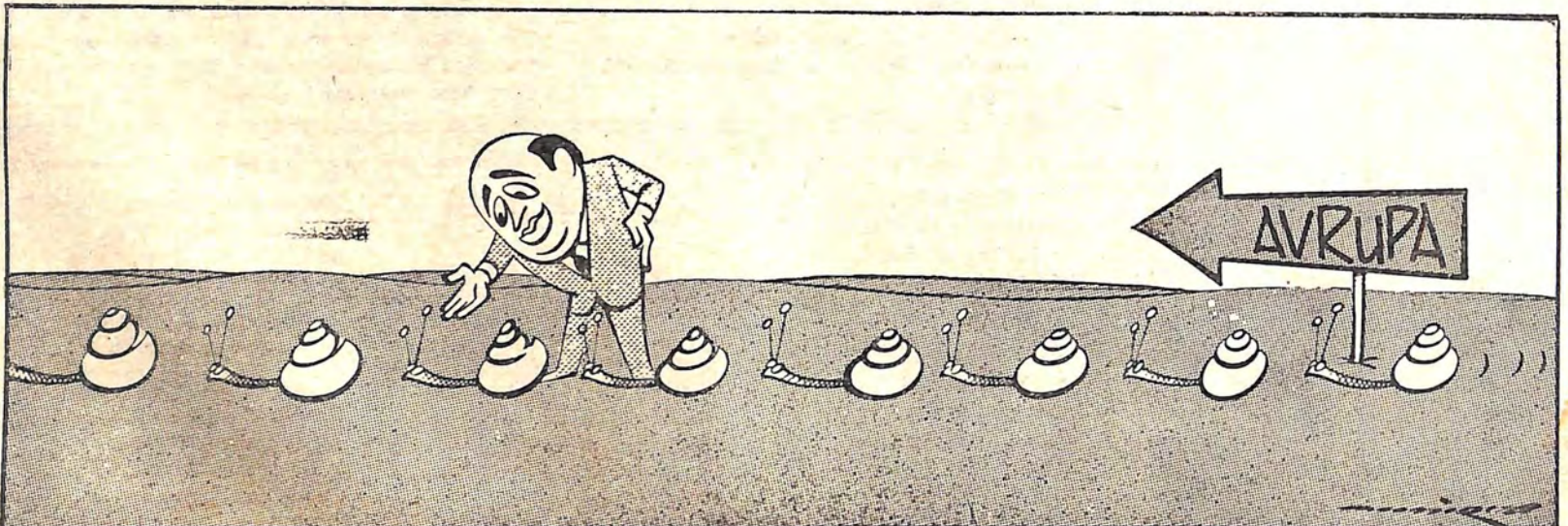
Edilir. Bu işin de bir piyasası var birader. Garson musun, doktor mu?... 10 lirayı garsoniye diye vermeye utarılan bir devirde hastandan 10 lira ister, adına da, «Rüşvet» dersin, hiçbir sebep bulamasalar, piyasayı düştürmekten dolayı gene adamı içeri atarlar!

Haydi hayırlısı!

T.İ.P. milletvekilleri, Meclisi terketmişler. Sebep şu: Başkanlık Divanı seçiminde A.P. ile C.H.P.'nin kendi kontenjanlarından T.İ.P.'e pay vermeyişleri...

Demek, Meclisin bu devresi, iktidarla ana muhalefetin birbirine yaklaşması, T.İ.P.'nin de Meclisten uzaklaşması ile başlıyor.

Haydi hayırlısı!

Demirel — Gezmeye mi gidiyorsunuz?

Salyangoz — Hayır, döviz getirmeye!...

Geçmiş Zaman Olurkin

YUSUF ZİYA ORTAÇ

S A İ T Ç E L E B İ

ESKİDEN adı Çelebizâde Salt idi. Sonra, baştaki Çelebi'yi soyadı yapıp, Sait Çelebi oldu. Önce, Boğaziçi vapurlarında görürdüm uzaktan: Askerî Tıbbiye'de talebe idi. Neden bitiremediğini söylersem şaşar mısınız acaba?... Aşk yüzünden, aşk!

Yook, öyle fidan boylu, yaprak gözlü, karanfil dudaklı bir Osmanlı güzeline tutulmuş sanmayınız: Futbol aşığı idi Çelebi!

Fenerbahçeliydi. Ama nasıl?... Kulübü, evinden önce gelirdi. Kulüp arkadaşları ailesinden önce...

Galiba, spor eşyası satan mağazayı ilk açan odur. Ama, radyoda maçları anlatan ilk sözcü, onun olduğu «galiba» siz!

Ne güzel, ne tatlı, ne zeki anlatırdı maçları. Ona yetişen yoktur henüz.

Zaman zaman, sahadan tribünlere kayar, gelenleri, coşanları nükteyle canlandırır. Radyolar, onun sesiyle televizyon olurdu sanki. Maça gidemiyenlere, Sait Çelebi stadyomu odalarında seyrettirirdi.

Bir ara, Bizim Yokuş'ta bir gazete dağıtma bürosu açtı: İctihat, Resimli Hafta, Akbaba dağıttığı dergiler arasındaydı Çelebi'nin...

Sınıflara ayırmıştı dergileri:

— Akbaba'nın parasını ödemek için kasa-yı açmak lâzım, derdi.. Resimli Hafta için, cüzdanı çıkarmak kâfi... İctihat'a gelince, ona yelek cebi çok bile!

Eşi Güzide hanım, güzel, alımlı bir hanımefendi idi. Ama Sait Çelebi için güzelden de fazla, peri padişahının kızı idi sanki!... Öylesine sever, öylesine sayar, öylesine bahtiyar etmek isterdi onu...

Dostluğunun, arkadaşlığının ve konuşmasının doyulmazdı tadına... Başından geçen bir olayı, üstünden uzun yıllar geçti, unutmamış. Sizlere de anlatmaya değer:

Bir akşam, evine dönerken, tıklım tıklım bir tramvayda, yankesici parasını çarpmış... Sözü, hatırimda kaldığı kadar, Çelebi'ye veriyorum:

— Bir de eve geldim ki, pantolonun cebi jiletle kesilmiş!...

Söze, hareketler katarak anlatıyordu:

— Çırpınarak üstümü başımı yokladım önce... Ne gezeer, çoktan uçmuş!... Doğru karakola koştum... Sanki suçlu benmişim gibi başladı istintak:

— Eşkâli nasıldı yankesicinin?

— Vallahi bilmem... Farkına varmadım ki çarpıldığımı!

Komiser cıddı, zorluyor beni:

— Hele hele, bir düşünün!

— Düşünmekle bulacağımı bilsem, sabaha kadar düşünürüm beyefendi...

— Peki... Biz kendi cephemizden araştıralım...

İki gün sonra, bir sabah kapı çalındı. Baktım, bir beyefendi ile bir hırpani... Buyur ettik salona...

Ben, beyefendiyi ağırlarken hırpani söze başladı:

— Sait bey sizsiniz, değil mi?

— Benim...

— Şunun yüzüne bir iyice bakın... Tramvayda böyle bir adam yanınıza sokuldu mu?

Meğer o kibar beyefendi yankesici, öbür perişan da polis değil mi imiş!

Utanarak yüzüne baktım göz ucu ile...

Ben daha ağzımı açmadan yankesici konuştu:

— Nerede çarptırdınız paranızı?

— Tramvayda...

— Biliyorum... Ama ne tarafta?

— Taksim'le Şişli arasında!

Beyefendi, hırpaniye dönerek güldü:

— Gördün mü Rıza efendi?.. Benim mıntıkam değil!... Ben, Tünel ile Galatasaray arasında çalışırım!

Ertesi akşam, tam sofraya oturacağız, yine kapı çalındı: Bir başka beyefendi ile bizim hırpani...

Salona girer girmez, beyefendi sordu:

— Paranız hangi cebinizdeydi?

— Pantolon...

Tatlı tatlı gülümseyerek polis memuruna baktı:

— İşittin mi Rıza efendi?... Pantolon cebi diyor...

Sağ eliyle, şakalaşarak göbeğine doğru vurdu:

— Bilirsin ki, ben yalnız yelek cebi işlerim...

Sonra, hayretten açılmış gözlerimin önünde, hünerinden mağrur, avucunun içindeki altın saatimi uzattı:

— Gördünüz ya beyefendi, benim mesleğim bu, yelek cebi!

Sonra, kahkahalar içinde sözünü tamamladı:

— Bizim paralar bulunmadı... Ama Allah için polisimizi gayretine diyecek yoktur: İstanbul'un bütün yankesicileri hem beni tanıdılar, hem bizim evi öğrendiler!

Ekmeğimizle oynayanlar!

Sayın Bakan Merhaba

Döviz alır kotadan,
Dâvet bekler Nato'dan,
Hiç inmiyor otodan,
Haberi yok Varto'dan!

Ne yorgan var, ne aba,
Sayın Bakan merhaba!

Açtır binlerce kişi,
Aş'ı unutmüş dişi,
Allaha kalmış işi,
Açıktaki bekler kışıl

Ne yorgan var, ne aba,
Sayın Bakan merhaba!

Kırılmış gövde, bacak,
Çökmüş dam, düşmüş saçak,
Ne od kalmış, ne ocak,
Vaitler kucak kucak!

Ne yorgan var, ne aba,
Sayın Bakan merhaba!

Bağrına basmış taşı,
Gözünde donmuş yaşı,
Çıplaktır üstü, başı,
İki aylık tıraşı!

Ne yorgan var, ne aba,
Sayın Bakan merhaba!

Bakan nutuklar atar:
Yardımlar katar katar!
Tellâl pazarda satar,
Varto'lu çıplak yatar!

Ne yorgan var, ne aba,
Sayın Bakan merhaba!

Yaslı Baba

7 gün

PAZARTESİ

Kayıptayız

Manisa - İzmir yolunda beş kişi, beş vasıtayı soymuş!

Yahu nedir şu taşıtlardan çektiğimiz? «Binmeyeyin» desen ezilirsin. «Haydi binip canımı kurtarayım» desen soyulursun! Biz boşa da razıyız ama, meret piyangoya benzemiyor ki... Hiç boşu yok. Amortisinde bile en azından sakat kalma var!

SALI

Onur meselesi

Sular İdaresinin eski müdürü, onur yüzünden mühendis olmuş.

Demek devir değişiyor. Onur yüzünden sadece kaatil olunurken, mühendis olunmaya da başlanmış. Fırsat bu fırsat, Sular İdaresi de onurunu düşünüp, şehre birazcık su verse ne olurdu sanki?

ÇARŞAMBA

Berberler ülkesi

19 milyon liraya satışa çıkarılan bizim kahraman Yavuz'a, yine alıcı çıkmamış.

Bu gidişle çıkmaz da... Bilindiği gibi alıcı firmalar Yavuz'u bozup, ustura ve jilet yapacaklardı. E, siyasilerinin millete her gün perdah çektiği bir ülkede Yavuz'u alıp, imâl edecekleri usturayı kime satacaklar ki?... Elbette berberlerin azalmasını bekleyecek adamlar.

PERŞEMBE

Gülünçlü oyun

Belediye, şehirde 7 tiyatro daha açacakmış.

Haber güzel ama, rakam çok az. Bize kalırsa, tiyatro sayısını 77 ye çıkartmalı. Hatâ 777 ye!

Belediye kadrosunda oyuncu mu yok? Onlar bize oyun-

larını gösterirler,biz de onların şahsında belediyemizin haline bakar bakar, kâh güler, kâh ağlarız!

CUMA

Silâh devri

Dünya gazetesinin ikinci sayfasında bir makale başlığı: Okullarda dayak atılmalı mıdır?

Yazarın da, yöneticinin de son olaylar gözlerinden kaçmış anlaşılır.

Ayol okullarda bıçak çekilmekten, tabanca atılmaktan, hoca vurmaktan, dayağa sıra mı geliyor?

CUMARTESİ

Çadır tiyatrosu

C.H.P. «Ortanın solundayız» diyor.

A.P. «Ortanın ortasındayız» diye cevap veriyor.

İşte bu sebeptendir ki politikamız orta oyununa döndü!

PAZAR

Ah ne hoşlanırdı

Fakir bir çingene ölmüş, cenazesi kalkarken karısı iki gözü iki çeşme bağırmaya başlamış:

— Ah benim çuha şalvarlı yiğidim!...

Kendisini susturmaya çalışan komşulardan biri, dayanıp sormuş:

— A be Güllü, kocanın siyah bez şalvarı te şuracıkta asılı. Kara kuru zavalılık yiğide mi benzerdi? Çuha şalvar mı giyerdi?

Öbürü burnunu çeke çeke cevap vermiş:

— Giymezdi, giymezdi ama, yiğitlikten de, çuha şalvardan da çok hoşlanırdı rahmetli!

Bu fıkrayı, «Sosyalist değiliz» dedikleri halde, solda görünmekten pek hoşlananlara adarız.

— Oooh, ben ısınmanın kolayını buldum ahbab!..

— Ah bi de biz elektriklesek!

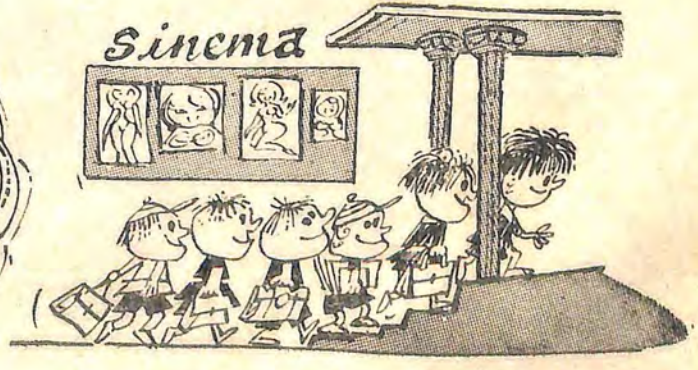
YENİ EĞİTİM SİSTEMİ :

Okul yok!

Öğretmen yok!

Sınıfta kalmak yok!

KÖY YOLU

Vedat Saygel

— Allahın izniyle koye elentirik gelecek, elentirik geldi mi geldi, böyyük bi okul yapılacak, okul yapıldı mı yapıldı, borularla su getirilecek, emme belimizi bükten ilkin şu yol meselesi...

— Biyık altından gülen ihtiyar:
— Olur oğul, dedi. Dünyada olmayan ne va ki?... Emme siz siz olun da, yol işini en sona bırakın.
Sabahtan beri yapılacakları sayıp döken köylü:
— Yoo, dedi. Va mı yok mu yol!.. Çünkü yol olmadan heç bi şey olmaz!

— Len oğlum bırakın yol sona kalsın. Önce yapın öbürlerini, ardından yola başlayın.

Konuşmayı dinleyenlerden tesbih çeken:

— Sen Mirat'ın dediğini diğne, dedi gencine. Yol sona kalsın.

— Olmaz emmi, önce yol yapılırsa elentirik direkleri, okulun kumu çakılı nasıl getirilir koye?

Öteki köylüler de gençten yana çıktılar:

— Öyle, öyle, diye fikrini açıkladı hoca. İlkin yol yapılmalı.

Tesbih çeken:

— Eh, dedi, yapın yapın emme, şöyle idareten bi yol yapın şimdi, esas yolu sonraya bırakın.

— Yoo, dedi genci, yapılmışken tam yapılınsın.

— Biyık altından gülen sordu:

— Patika mı yapmayı düşünüyorsunuz?

— İh. Şehir yolu gibi en düzgünününden...

— Moloz dizeceksiniz...

— Hee!

— Üstüne mıcır atacaksınız...

— Hee!

— Zift dökcek misiniz, zift?

Köylü hep bir ağızdan cevap verdi:

— Hee!

Tüttününü çıkardı. tesbih çeken:

— Öyleyse ömrünüz boyunca yol-suz kalmayı goze alın yeğen!

— Biyık altından gülen, daha da gü-lerek tesbih çeken dürttü:

— Ses etme, dedi. Ziftle uğraşma-nın güçlüğünü bize benzediklerinde anlarlar.

Sonra öteki köylülere döndü:

— Ziftli yol yapmak o kadar kolay da, biz keyfimizden mi yıllardır yolsuz len, dedi. Biz de işe ters-ten başlamıştık. Zararını gördük de, bari sizi kurtaralım dedi. Yoğusam zift dökse bize ne, dökmesen bize ne?

— Başgan yol yapmak için size makine veririm dedi diydi de...

Tesbih çeken cevap verdi:

— Bize de öyle demişlerdi oğul.

— Molozu mıcır ben veririm, siz nakledersiniz dedi diydi.

Tesbih çeken cevap verdi:

— Bize de öyle dedilerdi.

— Zift parasını siz derametlerse-niz, kocca bi asfalt yolunuz da ol-muş olur dedi diydi.

— Bize de öyle demişlerdi oğul.

Genç köylü merakla sordu:

— Peki sizin yol n'oldu?

Tesbih çeken sigarasını tüttürür-ken sâkin sâkin cevap verdi:

— Alaha çok şükür 18 yaşında ol-du! Hani iki yıl daha geçsin de, as-kere gönderelim diyoruz.

Köylüler bastılar kahkahayı. Tes-bih çeken devam etti:

— Böyyük adamlar hep böyle ko-nuşur oğul. O sıralar tek parti dev-riydi. Demirgırat partisi yeni kurul-muş, onca yıldır Halkçılara hizmet eden köylü Demirgıratlara meyil ve-

rir olmuştı. Hökümat buru habar aldı zaar, gonlümüzü almak için Be-lelediye Başganını bizim koye gönder-di. Bi gonlümüz oldu, bi gonlümüz oldu ki, sorman. Dopladı bizi baş-na:

— Bizden bi dileğiniz va mı ar-kadaşlar, dedi.

Hepimiz birbirimizin suratına bak-ıştık. Hani sık sık koyümüze can-dırma, vergi memuru falan gelirdi emme, başganmış, valiymiş, mebus-muş gordüğümüz heç yoktu.

— Heç, dedik, sağlığını diliyo-ruz.

— Yo vala darılırım, dedi, Allasen bi ihtiyacınız varsa söyleyin, şıp di-ye yerine getireyim.

Biz gene sustuk. Sustuk emme, biz sustukça o yalvarıyor:

— İhtiyaçsız insan olur mu, diye ellerini oğuşturdu. Yolunuz va mı, suyunuz va mı, okulunuz, doktoru-nuz... Derken, bizim Hıdır sözünü kesti başganın:

— Bey, dedi, insan varken yok o-lan bi şeyin ihtiyacını duyar. Doğ-duğumuzdan bu yana bu saydığın şeylerin hiçbirini gormedik ki ihti-yaç duyak!

— Yaa?... dedi.

Bi dakım yazılar yazıp getti.

Getti emme, devresi sabah daha biz uyanmadan damlamış koye. Ya-nında daha bi dakım adamlar va. Başgan:

— Heç susuz koy olur mu efen-dim, diyo. Hemen şuraya bi çeşme!

O söylüyo, adamlar ölçüp biçip defterlerine bi dakım hesaplar ya-pıyolar. Başgan:

— Arna önce ışık temin edilsin, di-yo, adamlar gene ölçüp biçip yazı-yo.

Başgan bizim koye bi ısınış ısındı ki sorman. Sabah biz uyanmadan koye geliyo, akşam biz uyuduktan sonra evine dönüyo...

Ölçüp biçme işi tam bi hafta sür-dü. Bi haftanın sonunda dopladı bi-zi başına, yapmayı tasarladıklarını

bize bi anlatış anlattı, hepimiz zevk-ten dört köşe olduk.

— Yalnız, dedi, koyünüze önce yol yapılmalı.

— Eh, oldu olacak yapın bari, de-dik.

— Mıcırını, molozunu, makinesi-ni ben veririm, dedi. Siz aranızda sadece zift parasını derametleyin, kalanına karışmayın.

Ayak üstü bi de hesap yaptı, zift için ocak başına en çok 100 gayime düşermiş.

— Eh, verimiz, dedik. Koy şehere benziyecek olduktan kelli, yüz gayi-me vermekten kim kaçar?

Bu konuşmanın üstünden beş gün geçmeden, Belediyenin arabaları başladı mıcır, molozu taşıyıp dök-meye. Biz de yüzer gayimeyi dera-metleyip, başgana sunduk.

Namışlı adam:

— Yoo, ben almam, dedi. Kendi işinizi, kendi hesabınızı kendiniz bi-lin daha iyi.

— Aman bey, dedik, biz zift işin-den ne anlarız? Yaptın bi iyilik, se-vabına bunu da hallet, gitsin.

İnsan evlâdıymış. Fazla üzmedi bizi. Çabucak bi gomasyon kurup, zift işini o gomisyona devretti. Gay-rı yapacak işimiz yok, gayifeye do-luşup tüttürdük çubukları, yolun bitmesini bekliyoruz.

Yol yerinin kazılıp, mıcırının mo-lozun dökülmesi iki gün sürdü sür-medi, bi habar geldi ki, zift yetiş-mediyinden, başgan ellişer gayime daha istiyormuş.

— Eh, dedik aramızda, insanlık halidir yetişmez yetişmez... Ellişer lira için yolu yarım bırakacak de-ğiliz ya...

Parayı derametleyip gönderdik. Devresi sabah tarlaya giderken bi de baktım, köylü kayifenin önünde toplanmış dertli dertli düşünmüyor mu? Vardım yanlarına:

— Len ne düşünüyorsunuz böyle? Ka-radenizde gemileriniz mi battı? Ordan çolak dayanamadı:

— Yok emmi yok, dedi. Keşke o-laydı da, gemilerimiz bataydı...

— Peki n'oldunuz birden boole?

— N'olacak, dedi, zift yetişmedi-ğinden, başgan yüzer pangınot daha istiyormuş.

Ben de elimi kafama dayayıp, baş-ladım onlar gibi düşünmeye...

— Peki n'edcez?

— Yüzer gayime daha göndererek göndererek emme, şu zift meselesinin içyüzünü öğrenmek için de aramız-dan birini görevlendirek.

Parayı başgana, Kelin babası Go-ca Niyazi'yi de depoya gönderdik. Niyazi'ye dedik:

— Aman gözünü dört aç, koy ma-lının kırıntısını bile kimsenin yeme-sine meydan verme. Uygunsuz bi iş gördün mü gördün, koş bize habar et...

Para da, Niyazi de gitti. Niyazi dönmedi emme, gün kavuşurken başganın odacısı, soluk soluğa gel-di. Elinde bi kâğıt, kâğıtta başgan-ın inzalı mühürlü yazısı: «Yağmur-lar başlamadan yolu bitirebilmemiz için, eksik gelen ziftin tamamlan-ması...» diye bi yazı, altında da bi rakam: Her bi köylü yetmişbe-şer pangınot daha verirse belki ye-termiş!

— Oldu olacak yetmişbeşer de-ğel, yüzer gayime gonderek de şu iş te-melden bitsin gayrı, dedik.

Niyazi'nin ne ettiğinden, yolun ne âlemde olduğundan heç habarımız yok. Hele Niyazi'nin ne olduğunu, o-ğlu bile bilmiyor. Yalnız arada bir şeherden dönenler, bizim koy yol-unun başlangıcında bi kazanın kay-nadığını, oradan sağa sola zift bu-laştırıldığını söylüyorlar.

— Madam daha başlangıçta bu ka-dar para gitti, biz bu yolun bitimi-ne kadar nasıl dayanırız? diye dü-şünmemize fırsat kalmadan, başga-nın kendisi gelip, ellişer gayime da-ha istedi. İstedti emme, kimsede e-lini cebine salacak hâl kalmamış ki... Üç gün müsaade istedik, para-yı ancak dördüncü günü tamamlayabildik.

— Uzatmıyalım, tam iki ay biz para verdikçe zift yetmedi, zift yetmedik-çe biz bulup buluşturup para ver-dik.

İkinci ayın sonunda Kelin babası Goya Niyazi'nin köye döndüğünü duyduk. Bekledik, çıkmadı gayife-ye... Yol hakkında olsa olsa en iyi bilgiyi o verebilirdi bize. Akşamdan sonra varıp evine gittik. Ülen bi de gittik ki ne görelim? Bizim Kelin babası sümsük Goca Niyazi çulu urbayı değiştirmiş, bambaşka bi in-san olmamış mı? Bizim bildiğimiz Niyazi, meteliksizin biriydi!

— Len Niyazi, dedik, yol ne âlem-de?

Rahat rahat cevap verdi:

— Eyi eyi emme, zift yetişmiyecek gene.

— Len, dedik, koyun malı çarçur olmasın sakın?

— Yok, dedi, ondan yana rahat olun.

— E, bu zift neden yetmiyor ba-ba?

— Ürkek ürkek sağına soluna bakıp:

— Anlatayım emme, kimseye ağzı-nızdan kaçırma sakın, dedi. Ha-ni bu yol belki biter diye düşünü-yorsunuz ya, mümkünü yok bit-mez ağalar.

— Ülen alt ucu bi ziftlenmesi kal-di di.

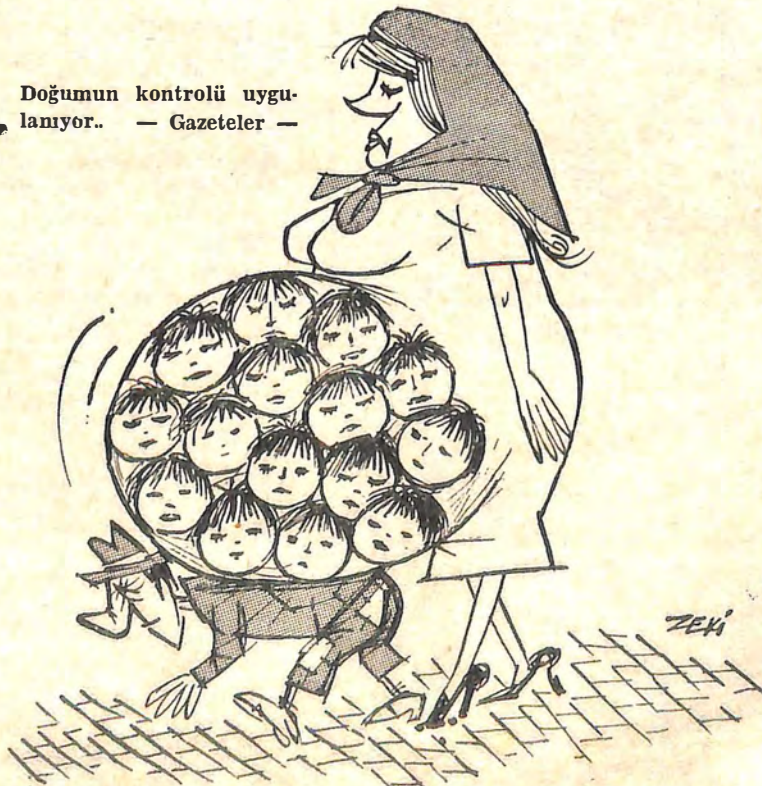
— İşte onun için söylüyorum ya... Bundan başgan ziftlenir, yolu yap-a-cak müteahhit ziftlenir, çavuş ziftle-nir, amelet ziftlenirse, yol ile bana nasiplenmek için zift mi kahr a o-ğullar?

Sözünü bitiren tesbihli, bir bir köylülere baktıktan sonra devam etti:

— Okul, ışık, su, hepsi iyi, hepsi güzel emme, siz siz olun yolun zift-lisinden kaçının, dedi.

Vedat SAYGEL

Doğumun kontrolü uygu-lanıyor.. — Gazeteler —

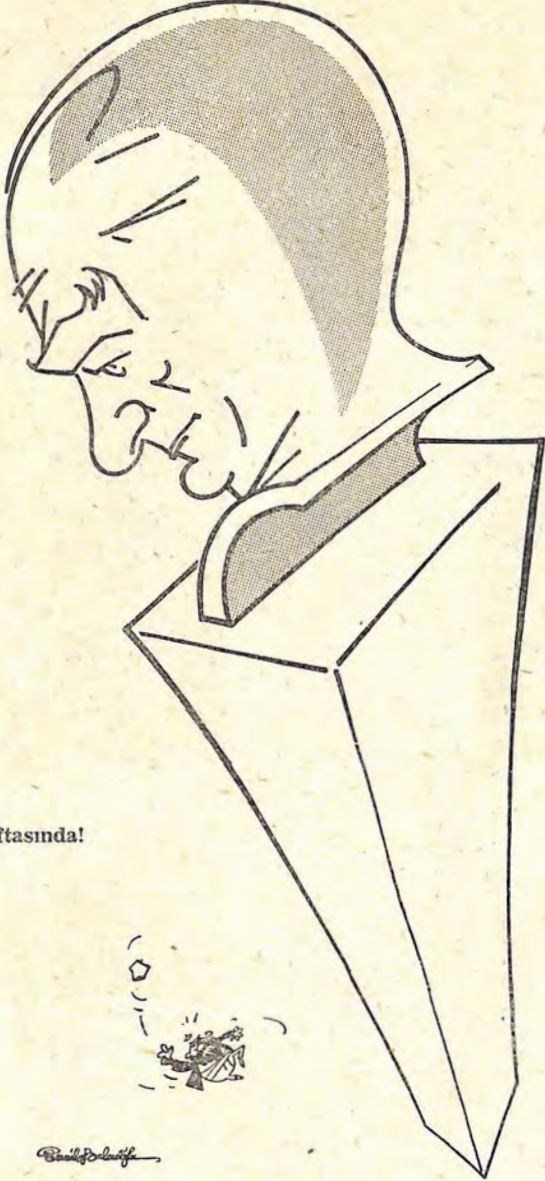

Dokuz doğuranlar!

ORTANIN
SOLU

SAĞ

CAF

Atatürk Haftasında!

Bülent Seren

Kimseyiz çocuklar satı-
hyor. — Gazeteler —

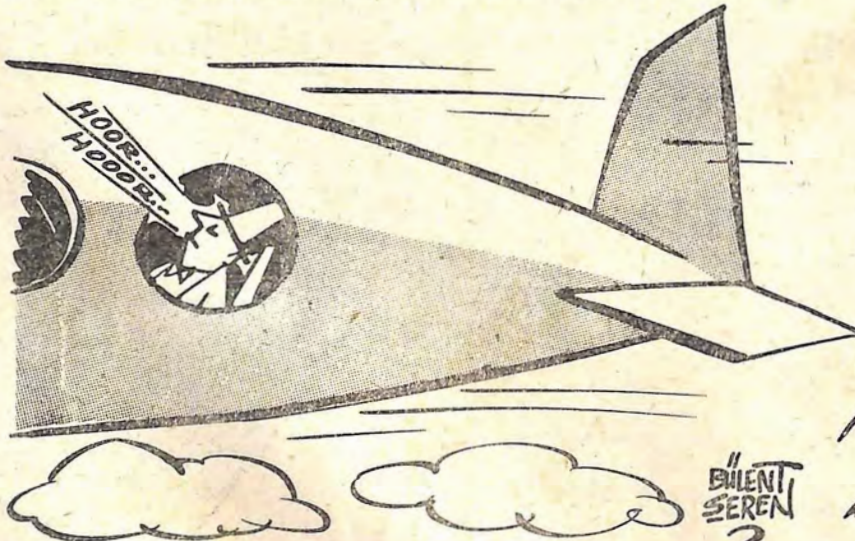
ZEKİ

Utang Duvarı!

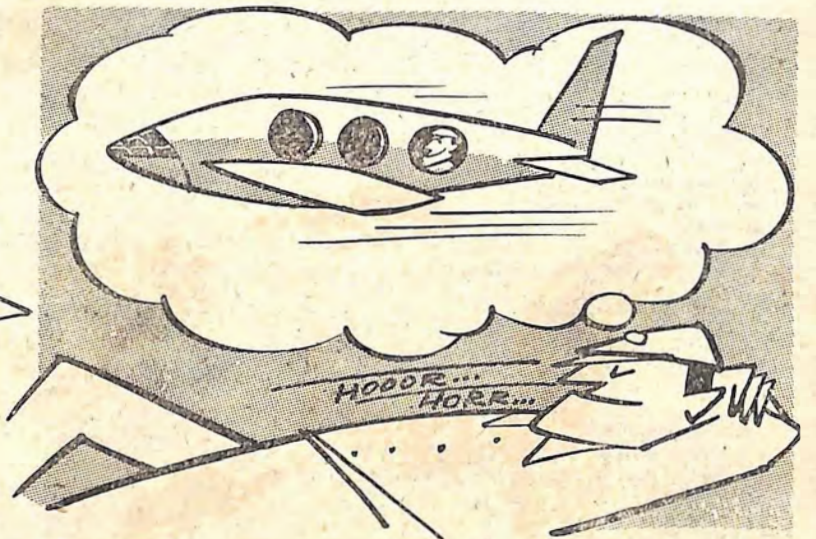
REHAN

YAZISIZ

BÜLENT
SEREN

Silindir ve Kasket!

Kampin

Şezlonga pervasız, baygın serilmiş,
Pembe mayosiyle bir lâle gibi,
Her yeri yay gibi nasıl gerilmiş,
Dökmüş saçlarını şelâle gibi.

Sanki bir bahçedir çiçekli, güllü,
Ayvalı, turunçlu, mısır püsküllü,
Her çeşit meyvede, çiçekte ünlü,
Öyle bir bahçe ki efsâne gibi.

Gülüşi ışıklı, sesi bülbüldür,
Göğsünde titreyen bir gonca güldür,
Saçları yumuşak bir ipek tülüdür,
Yüzünü çevreler bir hâle gibi.

— Ben ilk defa modellik yapıyorum..
— Ben de ilk defa resim yapıyorum!

Danışma ücreti

Mahallenin kasabı, o civarda oturan bir avukatın yolunu kesti:

— Beyefendi, size bir şey danışacağım; şayet bir köpek dükkânımdan bir et parçasını çalarsa köpeğin sahibi buından sorumlu olur mu?

Avukat, başını salladı:

— Tabii sorumlu olur...

Kasap:

— Peki, köpeğiniz bu sabah dükkânımdan elli lira kıymetinde bifteklik kocaman bir et parçası kıp gitti.

— Pekâlâ, dedi avukat. O halde bir elli lira daha verin ki bu yaptığınız danışma ücreti tamamlanmış olsun!...

Reçete

Doktor hastasına:

— Niye benim reçeteyi takip etmedin?

— Ne?... Takip edeyim de kemiklerim mi kırılırsın?...

— Neden?

— Reçeteyi masamın üzerine koymuştum. Bir rüzgâr esti, aldı onu açık pencereden uçurdu...

Evlât hasreti

Yaşlı bir zenginle evlenmek isteyen genç ve güzel bir kadın, tanınmış bir doktora muayene olur:

— Doktor, bir evlât sahibi olmak istiyorum, acaba bu mümkün olacak mı?

Kadın ve evleneceği erkeği iyi tanıyan doktor, hemen cevabını verir:

— Merak etmeyin bayan, bu yaşlı zenginden pekâlâ çocuğunuz olabilir. Üstelik de genç ve yakışıklı bir şoförünüz var...

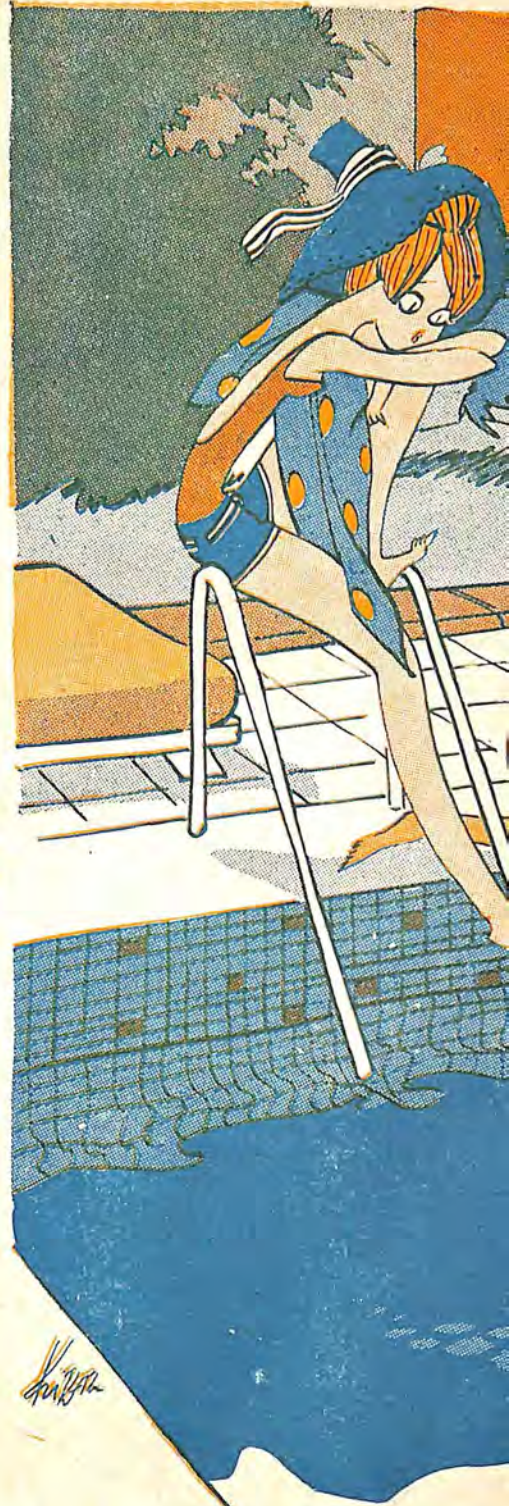
Ayakkabıcıda

Tezgâhtar, on kadar ayakkabıyı çıkarıp yaşlı kadının ayağına giydirmeye çalıştı. Hiçbirinin uymadığını görünce:

— Affedersiniz hanımefendi, dedi, ayağınıza uycak ayakkabımız kalmadı...

Kadın sükûnetle:

— Zıyanı yok evlâdım, diye cevap verdi. Ben buraya zaten biraz dinlenmeye geldim!

— Koca yaz geçti,
— Üzülme, önümü

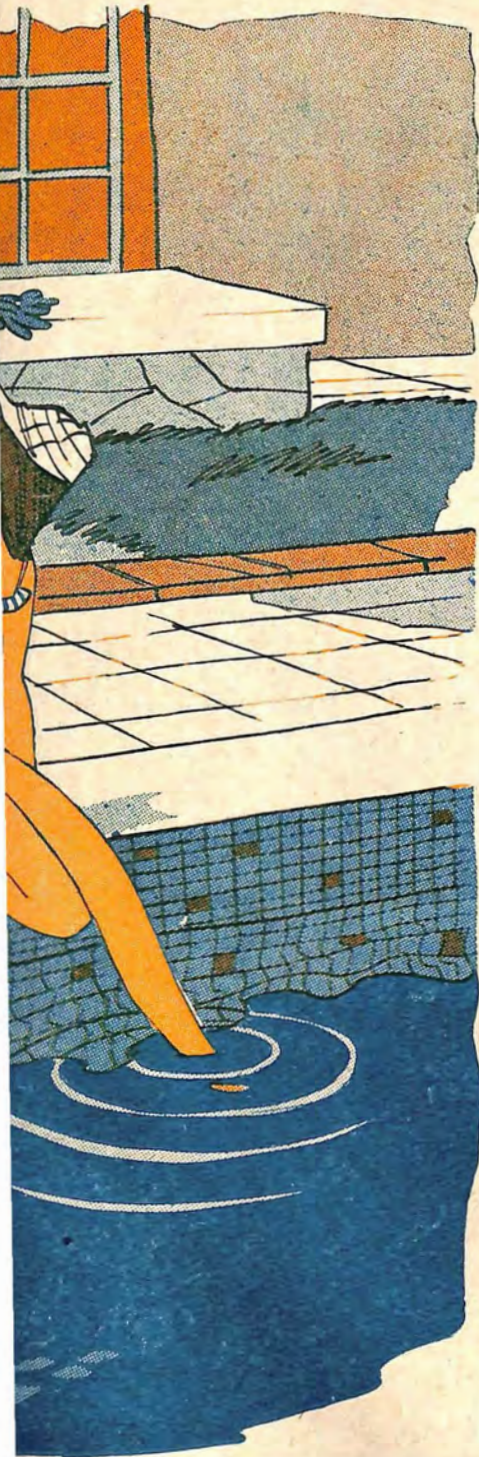
Güzeli

Bir kızıl ok gibi suya saplanır,
nsanda irade bırakmaz, alır,
Kendi gitse bile hayâli kalır,
Herkes etrafında pervâne gibi.

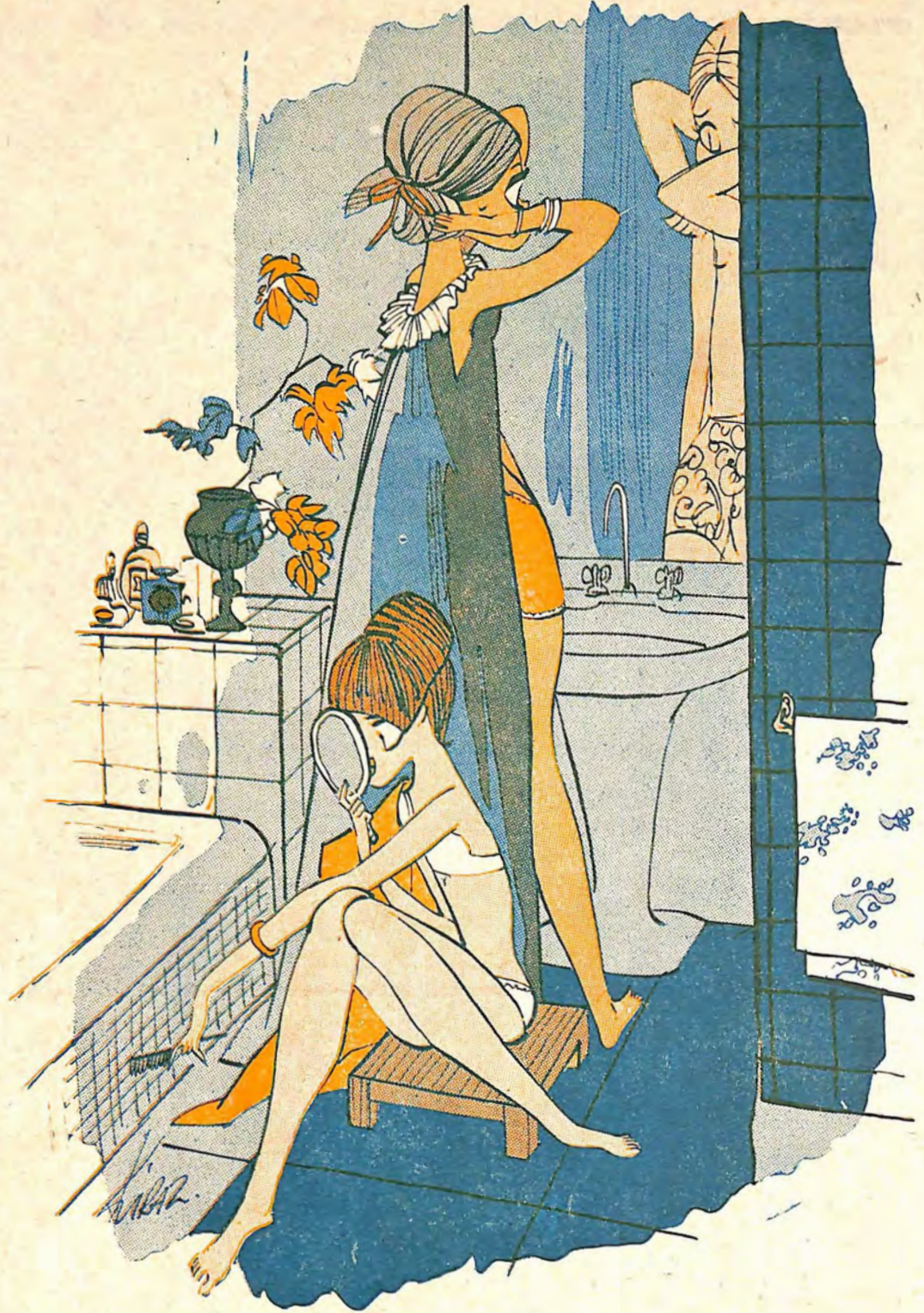
En müşkülpesendin gıder hoşuna,
Jğraşma, yüz vermez sana, boşuna,
Üstünde çirpınan gönöl kuşuna,
Dağınk kâküller bir lâne gibi.

Bakışlar süzölür, peşinden yürür,
Bütün gönülleri ardından sürür,
Daha ilk görüşte başı döndürür,
Mey dolu bir billür peymâne gibi.

Abdülkadir TUĞLU

a bulamadık...
a kış var!

— Gelinliğini nasıl yaptırıyorsun?
— Herkese inat, mini etek!

Dalgınlık

Yaşlı ve bekâr ediplerimizden birinin son zamanlarda dalgınlığı ve unutkanlığı bir hayli artmıştı. Bir gece yapacağı önemli bir işi düşünce eve dönmüştü. Kapıya gelince ev anahtarını içerde unuttuğunu hatırladı. Kapıyı birkaç defa çaldı. Hizmetçisi, başını pencereden uzattı. Fakat karanlıkta efendisini göremedi, yabancı bir ziyaretçi olduğunu zannederek:

— Üstad dışarıda, dedi. Daha gelmediler...

Yaşlı edip:

— Pekî, geldiği zaman kendisine, bir daha ziyaretine geleceğimi söyle...

Diğerde oradan uzaklaştı.

Tarihi araba

Cimriligiyle tanınmış bir adam, her tarafı dökülen, eski otomobili ile benzincinin önünde durdu. İki şişe benzin vermesini istedi. Benzinci sordu:

— Niye depoyu tamamiyle doldurmuyorsun?

Cimri adam, arabayı gösterdi:

— Arabamın iki şişelik benzinden fazla yol katedeceğine emin değilim de ondan...

Kazazedeler

Bir kazazede on yıldan beri tek başına ıssız bir adada yaşıyordu. Günün birinde, adaya, üstünde genç bir kadın bulunan bir bot yanaştı.

Sahile çıkan genç ve güzel kadın, onu karşılayan kazazede erkeğe kollarını açtı:

— Sana yıllarca hasretini çektiğin şeyi getirdim.

Adam, bota bir göz atarak sordu:

— Sahi mi söylüyorsun, hani şarap nerede?

Susuzluk

Bir petrol şirketinin müdürü, yardımcısına:

— Çölde çalışan memurlarımızdan bir mektup aldım. Büyük bir su sıkıntısı çekiyorlarmış.

Yardımcısı umursamadı:

— Bu su sıkıntısı bugünkü bir mesele değildir. Her zaman oluyor.

— Bunu biliyorum, fakat bu sefer çok ciddi. Çünkü gönderdikleri mektubun üzerindeki pulu toplu iğne ile tutturmuşlar!

**Bugünkü
oyuncak
yarın hakikat
olabilir !..**

İNAP.
HULUSİ
İSTANBUL

BU YILIN EN AZ

6

MİLYON LİRALIK
İKRAMİYE PLANININ
SON ÇEKİLİŞİNDE

40

ve ayrıca

1.5

**APARTMAN
DAİRESİ**

MİLYON LİRA

TUTARINDA ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

630

(Reklamcılık : 4299 — 263)

Derdeler Açıldı...

Dram — Komedi

Genç bir hevesli, yeni yazdığı bir komediyi Vasfi Rıza Zobu'ya getirmişti. Üstat sordu:

— Eseriniz dram mı, komedi mi?..

— Komedi, efendim!..

Vasfi Rıza başladı okumaya.. Okudu, okudu.. Birkaç sahifesini karıştırıp, gene okudu. Fakat hayret; ilâç için gülünecek bir tuhaf söz, bir espri, bir eğlenceci sahne yoktu.

Genç piyes yazarı, eserin bir sahnesini gösterip:

— Bakınız, burada aktör kahkabayla güler!..

Piyese göz gezdirdikçe ağlamaklı olan Vasfi Rıza, şaşırdu: — Neee?.. Güler mi?.. Ne mes'ut adam!..

Tulûat yasak

Yaşadığı yıllarda halk tarafından çok sevilen Alman komedi san'atçısı Unzelmann, yaptığı ince nükteleri beğenildiği halde, rejisör piyeste yazılı olanlardan fazla bir kelime bile söylememesini tenbih etmişti.

Bir gün, bir komedi oynanırken, piyes icabı, sahneye bir at getirilmişti. At bir aralık kuyruğunu kaldırıp sahneyi pisletmez mi?..

Unzelmann, ata şu sözleri söyleyerek, halkı gülmekten katılttı:

— Hey mübarek hayvan!.. Rejisörün tulûatı yasak ettiğini bilmiyor musun?..

Galeriden bir ses

Londra tiyatrolarından birinde «Richard III» piyesi oynanıyordu. Aktör, rolü icabı:

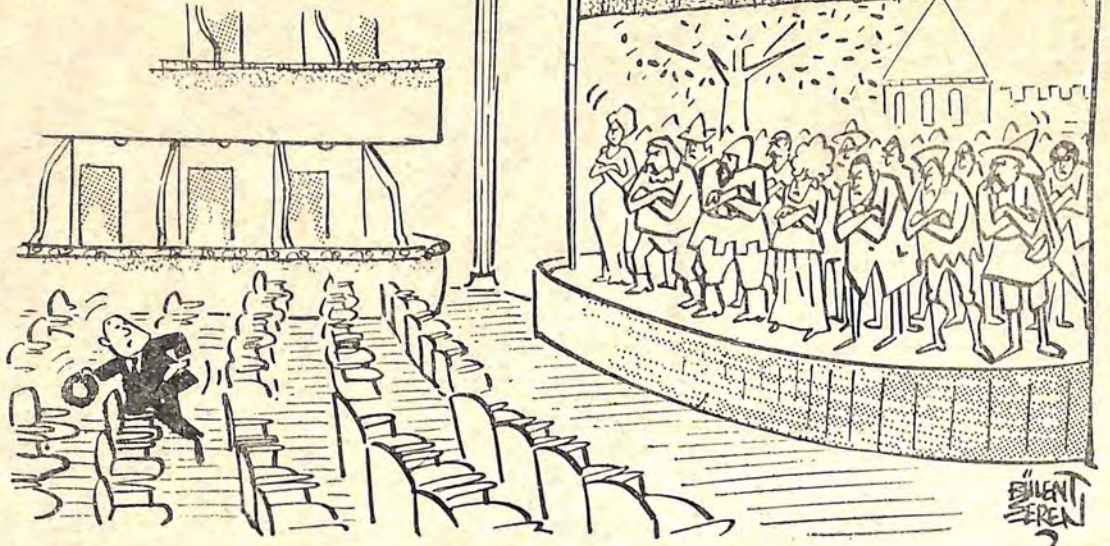
— Bir at, bir at için koca bir vatan!..

Diye seslenirken, galeride oturan sarhoş bir seyirci bağırdı:

— Bu vazifeyi bir eşek yapamaz mı, sayın aktör?..

Aktör, hiç istifini bozmadan yüksek sesle cevap verdi:

— Elbet yapar... Lütfen sahneye teşrif ediniz!..

Yazısız

Filmde çıplak kızlar

Ömrünün uzun yıllarını orman bekçiliğinde geçirmiş bir adamı, bir gün İstanbul'a gelmiş ve ilk işi, yıllardır adını duyduğu bir sinemaya dalmak olmuştur.

Filmün bir yerinde on beş, yirmi kızın denize girmek üzere soyundukları gösteriliyordu: Kızlar önce esvaplarını çıkardılar. Sonra iskarpinlerini, çoraplarını bir kenara fırlattılar. Ama tam kombinezonlarını çıkarıp çıplak olacakları sırada, deniz kenarından bir tren geçti. Son vagon uzaklaşınca kızlar mayolarını giymiş olarak göründüler.

Kızları çıplak görememiş, iştahı kursağında kalmıştı orman bekçisinin.. Filmin saat dört ve altı buçuk seanslarını seyreden adam, gene yerinden kımlımadayıp gece seansına da kalmak isteyince; müşterilere yer gösteren adam sordu:

— Bayım; daha doymadınız mı bu filme?..

Saf adam, koltuğuna iyice yerleşti:

— Bekliyeceğim.. Elbet bu tren bir defasında geclecektir!..

İlk sinema

İlk defa sinemaya giden bir köylü hiç durmadan etrafına bakındı. Koltukları saydı. Duvarlara göz attı. Kendine göre tavamı ölçtü. Ve nihayet film de bitti.

Tam çıkarırken yanında oturan bir yabancı:

— Ağa, ne bakıyordunuz durmadan etrafa?..

Köylü içini çekti:

— Aaah; böyle bir çatım olsaydı benim, ne güzel bir ağıl yapardım. Saydım tam bin iki yüz koyun alıyor. Bir kenara da yığardım arpayı, samanı.. Hiç kasavet çekmezdim bu kış kardan, yağmurdan!..

Sinema sezonu açıldı.

Aktör Burhanettin

Rahmetli aktör Burhanettin oldukça şişman ve oldukça boğazına düşkün bir san'atçıydı.

Bir yıl, tiyatro topluluğuyla Mısır'a gitmiş, ne çare ki, para kazanamamıştı. Bu seyahate dair bir hâtırasını anlatıyordu:

— Piyesi Türkçe oynadığımız için, hiçbir Mısırlı oyuna gelmemiş, biz de aç kalmıştık. Elimdeki birkaç lirayı aktör arkadaşlara verdikten sonra, sokağa çıkmış, bulvarda bir kanepeye oturmuştum. Oturduğumu bankın arkasında büyük bir ev vardı. Bir aralık bir kadın pencereyi açıp, fırından henüz çıkmış bir hindi kızartmasını rüzgârda soğuturken, aşağı düşürdü!.. Ben, başladım gülmeye!..

Dinleyenler kaşlarını çatıldılar:

— Kadına gülmek değil, acımalıydınız!..

Aktör Burhanettin cevap verdi:

— İnsan hayatta önce kendine acımalıdır!.. O hindi tam önüme düşmeseydi, o gece açlıktan ölecektim!..

Çapkın Shakespeare

Shakespeare gençliğinde çok çapkındı. Bir akşam «Üçüncü Richard» piyesinin provası yapılırken, genç bir aktörün çok güzel bir aktrisle gizlice konuşuklarını görüp, kulisten dinledi. Cıvardaki evinin adresini veren kız:

— Bu gece seni beklerim.. dedi; kapıyı yavaşça çalarsın. Ben pencereden «Kim o?» deyince, parola olarak: «Üçüncü Richard» dersin, kapıyı açarım!..

Shakespeare ne yapsa beğenirsiniz: Tam on bire çeyrek kala karanlık solakta kapıyı çaldı. Parolayı verip dalıverdi içeri. Odaya daldığı zaman karşısında çapkın patronunu bulan kız, biraz naz ettikten sonra, sullu olup dudak dudağa geldi Shakespeare ile.

İşte tam o zaman kapı çalınmca, Shakespeare pencereyi açıp, sesini değiştirerek, sordu:

— Kim o?..

— Üçüncü Richard!..

Shakespeare, mizah tarihine geçen, muzipliğini yaptı:

— Richard mı?... Geç kaldınız.

Çünkü Shakespeare çoktan kaleyi fethetti!..

Karaborsacı — Koltuk var, balkon var!..

Kaçamak

KARISI ve çocukları deniz kenarında serinlerken, Laurent'in kabare şarkıcısı Héléne'le tanışması şöyle olmuştu:

Bir akşam can sıkıntısını dağıtmak için rastgele bir bara gitmişti. Her zaman kapısını, bacağını sıkı sıkı kapalı tutan bu müessesese, sıcaktan mı, yoksa boşalan Paris'ten cesaret aldığından mı nedir, bütün pencerelerini açarak gizli hazinelerini teşhir ediyordu! Kırmızı ışıkların altında ince, uzun, etli kadın silüetleri vardı bunlar.

Laurent, gençliğinde bile bara gitmemişti. Tek zevki baloları kaçırmamaktı!

Laurent uzun ayaklı bir tabureye yerleşirken bir Scotch ısmarladı. Heyecan içindeydi nedense. Kızlarla felektan bir gece çalacaktı. Ama bu nasıl olacaktı? Düşündükçe kalbi küt küt atıyordu.

Kızların yanına gelip sırnaşmalarını, içki ısmarlaması için arsız arsız sırtmalarını beklerken kahramanımız, gözleriyle etrafı, James Bond vâri bir çalımla taramadı. Nihayet beş-altı kişilik bir kadın grubunda karar kıldı ve hemen onları bir gece geçirmeğe değer özelliklerine göre ayırmaya başladı. Minyon yapılı, kestane gözlü, kestane saçlı, dolgun göğüslü, etli dudaklı bir dilber dikkatini çekti. Taburesinde sanki o dekorla ilgili yokmuş gibi oturuyordu. Laurent onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi, kadın buna karşılık verdi ve gözlerini yere indirdi.

Laurent, bundan cesaret alarak yanına yaklaştı, çekinerek:

— Size bir içki ikram edebilir miyim? dedi.

— Teşekkür ederim. Birazdan şarkı söyleyeceğim, içemem!

Bu cevaba adamın bozulduğunu görünce hemen ilâve etti:

— Saat onbirde şarkımı bitiririm, eğer arzu ederseniz onbirden sonra...

Kadının sesi kadife gibiydi. Son moda şarkıları kendine ya-

kışan hareketlerle söylüyor, arada sırada da Laurent'a bakıyordu.

Barın o geceki müşterileri hep genç, yakışıklı erkeklerdi. Laurent güzel şantözün randevusunu şu anda unuttuğuna kendisiyle bahse girerdi...

Perde kapandıktan sonra genç kadının etrafını birçok meraklı sarmıştı. Herkes bir şeyler ısmarlamak istiyordu ona. Ama o bütün teklifleri reddedip, sıkılgan bir öğrenci gibi kızaran Laurent'a yaklaştı.

— Adım Héléne, dedi viskisini yudumlarken...

Héléne tatlıydı, neşeliydi. Ama tahrik edici bir tip değildi. Buna rağmen Laurent, yasak bir aşkı tatmak için sabırsızlanıyordu.

Kahverengi gözlerinde yanıp sönen sarı hâreleri, dudaklarının yarı ciddi, yarı alaycı ıslak gülüşünü keşfettikçe çılgına dönüyordu... Héléne birdenbire:

— Galiba siz fazla kaçamak yapamıyorsunuz? dedi.

— Nasıl anladınız?

— Bunu anlamak güç değil ki...

Laurent'te barın müşterilerinden başka bir hava vardı. Dans ederlerken Héléne dolgun vücudunu ona iyice yaslamıştı.

— Saat kaçta kapanıyor bar?

— Üçte!

— Sonuna kadar kalmağa mecbur musunuz?

— Hayır!

— Bu gece boş musunuz?

— Evet!

O gece tek kelimeyle şahaneydi!

Ertesi gün Laurent, kıza bir hediye almak isteyince:

— Katiyen! dedi Héléne. Siz de benim hoşuma gidiyorsunuz! Bunun farkında değil misiniz?

Farkındaydı ama, böyle açıkça söylenince, birdenbire bu kadını çılgın gibi sevdiğini anladı.

Büroda, metroda, hep onu düşündü durdu. İlk defa bir erkeğin, karısından başka birini sevebileceği gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştı! Ertesi akşam barda

sevgilisinin şarkısını bitirmesini sabırsızlıkla bekledi. Hemen çıktılar. Bu hayat, sekiz gün, sekiz gece devam ettikten sonra Laurent'ın izni geldi çatı. Tatile gitmesi gerekiyordu, yeri ayrılmıştı.

Héléne, Lavandou'ya gelip onu bulacağına söz verdi. «Mavi Çiçek» pansiyonuna ineceğini de ilâve edip işi sağlama bağladı.

Laurent'ın hakikaten tatile ihtiyacı vardı. Bunu ilk farkedene karısı Natahalie oldu:

— Vah zavallı sevgilim! diye acıdı ona, Paris hayatı seni çok yormuş. Biraz yat, istirahat et!

Bu fikir Laurent'ın hakikaten hoşuna gitti. Rahatsız edilmeden Héléne'nin hayali ile başbaşa kalabilecekti. Peki, Héléne Lovandou'ya gelince ne olacaktı? Karısı ya süphelenirse?... Aslında yarının getireceği olaylar onu pek ilgilendirmiyordu. Sadece, ısrarla sevgilisini düşünüyordu.

Buluşmanın heyecanı geçince Laurent, karısında da değişiklik olduğunu farketti. Hayretini gizleyemedi:

— Bu sene deniz, seni epey sinirli yapmış! deyince, karısı bozuldu. Açık vermemek için:

— Yanılıyorsun! dedi.

Kimse, sadık olmayan koca kadar kıskanç olamaz!

Nathalie çocuklarla plâja giderken, Laurent hep yatakta olurdu. O gün kapının biraz erken kapandığını farketti. Derken

eline Héléne'nin beklenen mektubu geçti.

«Geldim. (Mavi Çiçek) pansiyonunda saat 3'te, 21 numaralı odada seni bekliyorum!»

Randevuya gitmeden önce karısını takip etmeğe karar verdi. Ara sokaklardan geçtikten sonra Nathalie'nin bir villaya girdiğini gördü. Sonra ikinci katta karısının sarı saçlarını ve pencerenin perdesini kapatan iri yarı adamın silüetini görünce, dayanamadı...

Saat üçü vuruyordu. Sevgilisinin onu beklediğini düşündü ve villadan içeri yıldırım gibi girdi. Odanın kapısını yumruklarken içeriden bir erkek sesi:

— Ne var? N'oluyor? dedi.

— Açın! İçerdeki kadının kocasını ben!

Bunun üzerine bir gürültüdür koptu! Bu birkaç dakika devam etti.

Perdeleri kapatan adam kapıyı araladığında Laurent tekme savurmaktan kan ter içinde kalmıştı.

— Ne istiyorsunuz? dedi.

— Karımı!

— Gelin, arayın!

Oda bomboştu: Banyo, yatağın altı, dolaplar.

— Niçin açmak için bu kadar geciktiniz?

— Çıplaktım!

— Pencereden kaçtı değil mi?

— Aman! Çok şakacıyım! Buradan aşağı atlayan sağ kalır mı acaba?

Laurent üstelik özürlü deliyecek kilmek zorunda kaldı. Çünkü gürültü ve seslerden herkes uyanmış, aşağıya inmişti.

Sersemlemiş bir halde dışarı çıktı. Kıskançlığı yatışmamış, illâkis artmıştı. Olanları unutmak için Héléne'i düşündü.

«Mavi Çiçek» pansiyonunu ararken, gürültü, paturdi çıkardığı yer olduğunu öğrendi. Merdivenleri bir kedi çevikliğiyle, sessizce çıktı bu sefer. 21 numaralı kapıyı çaldı.

Héléne «Sus» işareti yaparak açtı. Kapatırken de kulağına:

— Birisini saklıyorum! dedi. Zavallı heyecandan tir tir titriyor. Kocası az kalsın onu aşığıyla yakalıyormuş! Balkondan atlayarak bana sığındı. Neredeyse düşüp ölecekti. Ve Laurent sevgilisinin odasında karısıyla burun buruna geldi.

— Sen ha?

— Sen ha?

Bunlar Héléne'e meseleyi anlatmağa kâfi geldi.

Sesler bu sefer de yükselince, neler olabileceğini kestiren bir önceki hadisenin kahramanı iri yarı adam, balkon yoluyla odaya girince, bu defa şaşırmak sırası Héléne'e geldi:

— Sen ha? diye kekeledi.

Héléne tatilini deniz kenarında geçirmeye karar veren nişanlısıyla bu suretle buluştu...

Héléne nişanlısıyla, Laurent de Nathalie'yle barışırken büyük yaz tatilinin küçük hadiselerinden biri de tatlıya bağlanmış oluyordu...

Meşhurlar! Güldürüyor!

Hayvanlar ve insanlar!

VİCTOR Hugo'nun, bâtil itikatlara inanan geveze bir berberi vardı.

Bir gün Victor Hugo traş olurken, berber atıp tutmağa başlamıştı yine:

— Üstadım, kıyamet günü yaklaşıyor.. Nisanın ikisinde yer yüzündeki bütün hayvanlar, dördünde de insanların hepsi ölecek!

Victor Hugo:

— «Vah vah vah!...» diye üzüntüsünü belirttikten sonra, «Pekiy ama,» dedi, «Nisanın üçünde beni kim traş edecek?»

Sert cevap:

1799 yılında Napoli Kralı, Sicilya'dan Napoli'ye dönerek Cumhuriyet taraftarlarını bastırmış, hepsini idama mahkûm ettirmişti.

İdama mahkûm olan aydınlar arasında, Domenico Cirillo adında bir de genç doktor bulunmaktaydı.

Mahkemede hâkim:

— «Mesleğin ne?...» diye sorunca, Cirillo şöyle cevap vermişti:

— Krallık devrinde doktor.. Cumhuriyette milletvekiliydim. Hâkim:

— «Pekiy, şimdi benim karşımda nesin?...» diye genç adamla alay edince, Cirillo'nun cevabı çok sert olmuştu:

— Senin karşımda bir kahramanım.

Önceden söyleyemem...

ROBERT Fontaine o-tobiografisinde, amcası Desmonde'den şöyle bahseder:

Amcam, kadına ve şaraba çok düşkündü... Hayatta son arzusu, siyah çorap, siyah eldiven ve siyah şapka giymiş beş çıplak genç kızla karşılıklı şarap içmek olmuştı. Babam, rahip Sebastian'a bunun günah olup olmadığını sorunca, rahip şöyle cevap vermişti:

— Günah olup olmadığını önceden söyleyemem.. Şarabın tesirine bağlı bu!

Ne benim, ne de sizin..

ÜNLÜ Fransız yazarı André Maurois, Paris'te, Amerikan Klübündeki konuşmasına şöyle başlamıştı:

— Sayın baylar, bugünkü konuşmamı İngilizce yapmamı rica ettiler... Ancak şunu önceden belirteyim ki, duyacağınız bu lisan ne benim, ne de sizin lisanınızdır!

Parlak buluş!

LİZST ile meşhur tenor Rubini'nin, Fransa'nın küçük bir şehrinde konserleri vardı. Ancak, konser günü salonda otuz-kırk dinleyici toplanmıştı. Buna rağmen, Lizst ile Rubini o gün eşsiz bir konser verdiler. Konserin sonunda Lizst, dinleyicilere dönerek:

— «Sayın dinleyiciler..» dedi. «Müsaade ederseniz sizleri bu akşam yemeğe davet ediyoruz.»

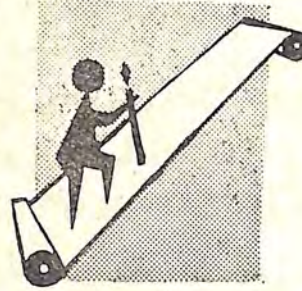
O akşamki yemek, ünlü sanatkara tam iki bin franga patlamıştı. Fakat ertesi gün konser salonu da ağzına kadar dolmuştu.

Yazısız

BİZİM YOKUŞ

Yusuf Ziya Ortaç

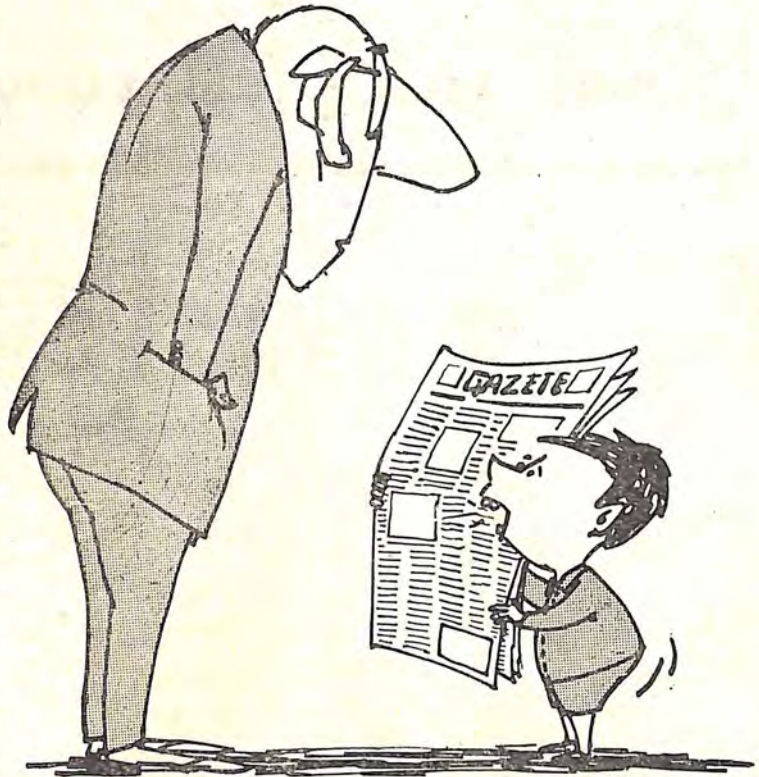
Onbinlerce okuyucunun beklediği kitap:

BASILİYOR

En iyi kâğıt, en temiz baskı.

Pek Yakında

Çocuklarına kötü davranan babalar kısırlaştırılacak. — Gazeteler —

Salim Tuncer

— Hele bir daha elini kaldır da bak!..

yeni
üstün
lezzetli

Sana'yı şimdi daha da seveceksiniz...
.. çünkü Sana'da şimdi en iyi tereyağların
üstün lezzetini bulacaksınız.

Evet Sana'yı şimdi ekmeginize daha büyük bir zevkle süreceksiniz. Sana'yı daima geliştirmek, daima daha üstün hale getirmek için devamlı gayretler sarfedilmekte, uzun araştırmalar yapılmaktadır. Bu araştırmaların neticesinde Sana şimdi üstün bir lezzet kazandı.

Sana ağıza ^{üstün} tad, vücuda sıhhat!

(İlâncılık : 6209 — 261)

(İlâncılık : 6749 — 262)

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

BASIN
İLÂN
KURUMU

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basın : 22180 — 259)

Milletler Gülüyor

Bir garip adam

Mark Twain bir gün at yarışlarından dönerken bir arkadaşına rastlar:

— Meteliğim kalmadı! der. Londra'ya dönüş biletimin parasını bana borç olarak verebilir misiniz?

Mark Twain içini çeker:

— Ah! Ben de aynı durumdayım. Şimdi aklıma bir fikir geldi. Kendime bir bilet alabilecek kadar para bulabilirim ceplerimde. Sonra ikimiz de trene bineriz, siz kanapenin altına saklanırsınız. Biletçi gelince ben durumu idare ederim. Siz de böylelikle Londra'ya varırsınız.

Meşhur yazar işeye gider ve iki tane Londra için bilet alır.

Trene binince arkadaşları kararlaştırdıkları gibi kanapenin altına saklanır. Biletçi gelince Mark Twain iki bilet uzatır.

— Niçin iki bilet? diye şaşırır memur. Siz bir kişisiniz mister! Öteki nerede?

— Arkadaşımdır! O kadar mühimsemeyin canım! Garip garip huyları vardır. Kanape altında seyahat etmeğe bayılır da...

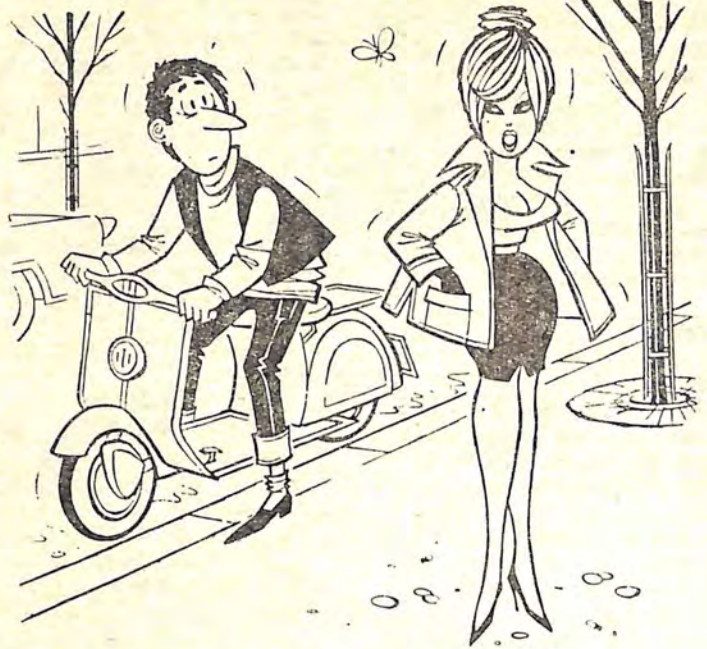
Uzun vâdeli

Amerika Birleşik Devletleri taksitçiliğin en ileri anlamda tatbik edildiği bir memleket. En ufak bir şeyden, en muazzam makineye kadar her şey bu şekilde satılır.

Newyork'ta kadının biri çocuk arabasının son taksitini yatırmağa gittiğinde memur gayet kibar bir şekilde sorar:

— Bebeğinizin sıhhati nasıl?

— Çok iyi maşallah, der kadın, dün evlendi de...

— Pol'ün benden fazla nesi var?

— İki tekerleği!...

Eski dost

İki güzel kadın arasında:

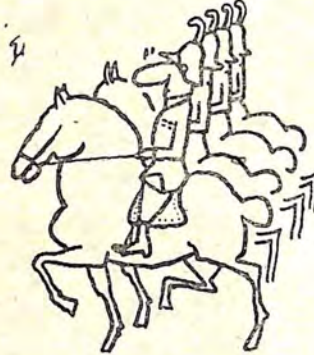
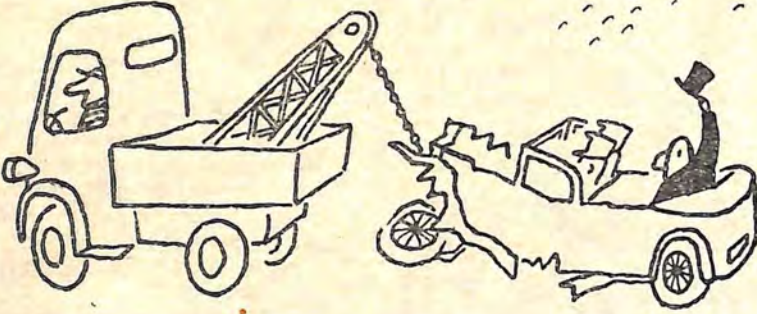
— Demek, hiç tanımadığım bir erkeğin hediye olarak verdiği arabayı kabul ettin?

— Yabancı mı dedin? Bak şekerim, şunu aklına koy! Son model araba hediye eden erkek hemen eski bir dost olur!..

Sopalar

Teksas'ta barda şöyle bir yazı vardı:

«Sayın müşteriler! Kavga ederken iskemle ve masaları kullanmayın! Sopalar tezgâhın arkasındadır!»

Yazısız

Vestiyer

Madam Dupont, yetimler yararına şatımsu mâlikânesinde bir balo tertip etmişti. Salonlar tıklım tıklım dâvetli doluydu. Genç güzel kızlar misafirlere sepetler içindeki ufak şeyleri satıyorlardı. Her şey iyi organize edildiği için, aksamadan yürüyordu.

Balo'nun sonuna doğru satıcı kızlardan biri madam Dupont'un yanına yaklaştı:

— Madam, yaptığım satışlardan çok memnunum!

— Çok mu para topladın?..

— Evet! Yandaki küçük odada ne buldumsa sattım!

— Aptal! diye haykırdı madam Dupont, orası vestiyerdi!..

Şarapçının oğlu

Öğretmen, küçük çocukları matematikten imtihan ederken mahallenin şarapçısının oğlu Ernest'e de bir soru sorar:

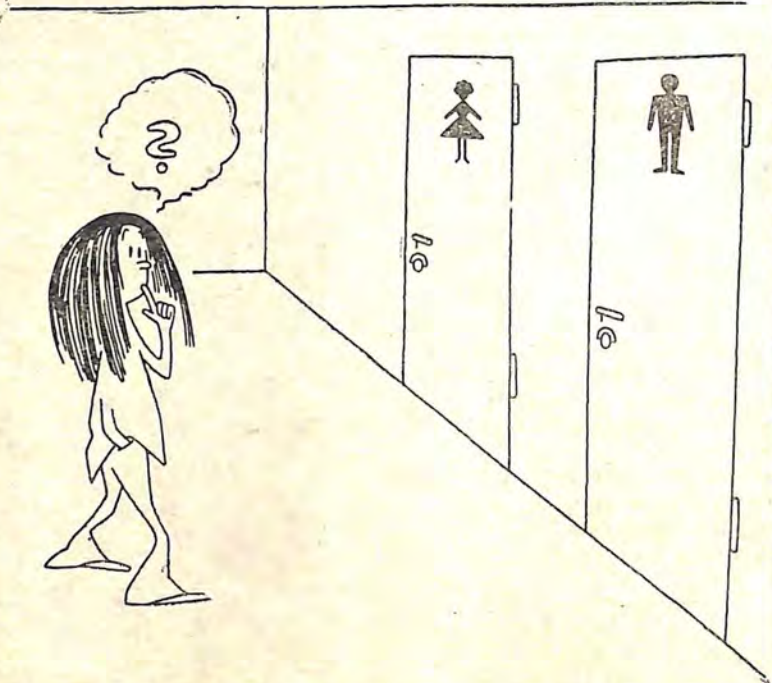
— Haydi bakalım Ernest! Babanın mesleğinden dolayı senin kafan bu tip hesaplara yatkın olmalı. Bir şarapçı 5 müşterisine 100 franklık şişe şarabı satarsa kasasına ne kadar para girer?...

— 700 frank öğretmenim! der Ernest.

Öğretmen hiddetle haykırır:

— Tembel! Bu kadar basit bir suale bile cevap veremiyorsun. Matematik dersini bilmiyor musun?

— Vallahi ben çok çalıştım öğretmenim, ama siz babamın huyunu bilmediğiniz belli!...

Yazısız

— 21 —

Selâhattin korktu. Acaba daha mı fazla söyleyecekti bu ihtiyar?

— Yolun sonundaki eczane...

Eczacı uzun çenesini biraz daha öne çıkararak, sinsi sinsi güldü yine:

— 61 lira, elli kuruş, dedi.

Selâhattin, bakırcı dükkânından tatlıyı alıp eve götürmeyi düşündüyse de, vazgeçti fikrinden. Sakız gibi çamurlara bata çıka eve geldi. Kapıdan sevinçle bağırdı:

— İlaçları aldım Mediha!...

Bu bağıris, büyük bir buluşun müjdesi gibiydi.

Mediha:

— Tatlıyı tepsile mi sattın? diye sordu.

— Yok...

— Kazan yetti mi?

— Yetti...

Selâhattin ilaçları uzattı karısına: — Sen şimdi şu haplardan içir, ben iğneciyi çağırıp geleyim...

Mahallenin iğnelerini Arap Kâmil vururdu. Askerdeyken öğrenmişti. Ama sonradan rahatı bulunca işi şaraba vurmuştu.

Selâhattin kapıdan bağırdı:

— Kâmil, Arap Kâmil!...

İçerden Kâmil'in sesi duyuldu. Kuyudan geliyordu sanki bu ses...

— Ne var lan?

— İğne... İğne...

— Gel lan, içeri gel!...

Selâhattin içeri girdi. Kâmil'in önünde kocaman bir galonluk şarap şişesi vardı. Yarım narı da meze etmişti kendine.

— Ne bağıırıyorsun lan? diye sordu.

— İğne Kâmil ağa, iğne...

— Ne iğnesi lan?

— Benim çocuğuma iğne.

— İğne mi yuttu çocuk?

Selâhattin, Kâmil'in yanına yaklaştı. Şarap bardağını eline aldıktan sonra:

— Hadi be, yeter zıkkımlandığın. Kalk da şu çocuğun iğnesini vur!... dedi.

Gözleri içine çökmüş, incecik bir kadın girdi içeri.

— Dün gecedan berli zıkkımlanıyor, dedi.

Arap Kâmil, karısının bu sözlerine kızmıştı. Elindeki dolu bardağı fırlattı kadına.

— Çal keseni yokla lan hödük... Beş kuruşun var mı içinde Allah-sız...

Kadın, kapıyı çarparak çıktı. Kâmil, kızına seslendi:

— Kız Zeynep, iğneyi kaynat!...

İğne kaynadıktan sonra Selâhattin Kâmil'in koluna girdi. Birazcık bıraksa, şarap hemen tesirini gösterecek ve yere yuvarlanacaktı.

— Ne var lan çocukta?

— Ateş var.

— Üşüttünüz mü lan?

— Ne bileyim ben.

— Karnı ağrıyor mu?

— Yok...

— Sırtı?

— Konuşmuyor ki çocuk...

— Saplıcandır (Zatürree).

— Bilmem...

— Bilmem deme lan. Saplıcan işte. Ben adamı mâylene etmeden bilirim.

— Billirsin Kâmil ağa, bilirsin...

Eve geldiler. Arap Kâmil, çamurlu ayakkabılarıyla daldı içeri. Minderin üzerine bağdaş kurar kurmaz da kapadı gözlerini. Selâhattin dürttü:

— Kâmil Ağa, Kâmil Ağa!...

— Ne var lan?

— İğne...

— Ne iğnesi lan?

— Çocuğa iğne. Hanl onun için gelmiştik ya buraya.

— Encektor var mı?

— Cebinde ya.

— Benim cebimde mi?

— Heye.

— İlacı verin!...

Arap Kâmil, gözlerini zorla açarak elindeki ilâca baktı:

— Saplıcan iğnesi bu işte. Demedim mi sanâ?

— Sen daha iyi bilirsin Kâmil Ağa, daha iyi...

İlacı enjektöre çektikten sonra:

— Nerde lan çocuk? diye sordu.

Çocuğun donunu çıkarmışlar, burnunun dibine dek sokmuşlardı.

Selâhattin:

— İşte, önünde Kâmil Ağa, dedi.

— Kalçası nerde lan?

— İşte burada Kâmil Ağa.

— Sürün bakalım şu ispiroyu!

— Sağa mı, sola mı? diye Mediha sordu.

— Bana neresi yakınsa oraya.

Sağ kalçasına sürdüler alkolü.

— Hazır Kâmil Ağa.

Arap Kâmil, parmağıyla çocuğun kalçasının boş yerini buldu ve ya-pıstırdı iğneyi.

— Geçmiş olsun lan.

— Sağol.

Selâhattin hemen iki yirmibeşliği tutuşturdu Arap Kâmil'in eline.

— Bu ne lan?

— Elli kuruş.

— Nah, şu cebime at!...

İğneci Kâmil doğrulmak istedi. Burnunun ucunu görececek halde olmadığı için:

— Beni nereden aldıysan oraya bırak!... dedi.

İşlerin rastgitmesi şerefine o akşam Selâhattin, bakırcıdan tatlıyı almağa gittiğinde bir liralık da işkembe aldı. Yağı, eti içinde, tam bir gecekondur ziyafetiydi bu...

Ayhan, işkembe de elini sürmedi.

Mediha sofrayı toplarken:

— Açlıktan ölecek bu çocukcağız, dedi.

Selâhattin oğlunun sararmış yüzüne bakıyordu. İğnenin ve hapların bir an evvel mucizesini görmek istiyordu. Ama yoktu hiçbir mucize. Alev alev yanıyor, birtakım anlaşıl-maz sesler mırıldanıyordu Ayhan. En açık seçik duyulan söz:

— Ablamın kuşağını ben tutacağım, idi...

* * *

Yağmur dinmişti. Havanın kokusunda bir hoşluk, rüzgârın sesinde kış vardı. Huriye, elinde bir kâse çorba ile Ayhan'ı yoklamağa geldi. Uğraştılar, didindiler bir lokma yediremediler. Mediha dertli dertli söylendi:

— Boktan sidikten kurtuldu, ele geldiği yavrum.

Huriye onu teselli etmeğe çalıştı:

— O ne bacım? Sen de... Çocuk güle benzer, bugün solar, yarın açar... Görürsün bak, iki güne bir şeyciği kalmaz. Hele hap yutup, iğne yedikten sonra...

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

TÜRKİYE
Vakıflar Bankası

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

— Ağzından işiteyim Huriye baci, ağzından işiteyim...

Fikret girdi içeri.

— Nasıl oldu çocuk? diye sordu. Sevim ayağa kalkarak cevap verdi:

— Yine aynı...

Huriye oğluna sordu:

— Kamsıları aldın mı?

Sevim'le Fikret, arabadan kargıları indirdiler. Araba gittikten sonra kargıları, yaptıkları gecekondunun dibine taşıdılar. Sevim'in yüzü gülmüyordu.

— Hadi be sen de... dedi Fikret. Çocuk hastalanmayn hemen ölür mü?

— Senin bildiğin gibi değil Fikret. Çok fena Ayhan'ın durumu. Tam bugünle dört gündür ne yiyor, ne içiyor, çayır çayır yanıyor. Soldu gitti kuzucağız.

— Ne demiş doktor?

— Hiçbir şey. Pissiniz, iyi bakmıyorsunuz, gıdalı yedirmiyorsunuz, demiş.

— Ulan herife bak! Bizi lüks hayatta mı sanıyor? Öyle ya, nerden bilsin buradaki rezilliği. Bir gelip görse, böyle demez ya... Nasıl gelsin ki buraya. Belediye doktoru bile, ölüm olunca naznan tuznan geliyor...

Birer bıçak aldılar ellerine. Bir bir kargıların kabuklarını soymağa başladılar.

— Örlmüşleri çok pahalı bunların Sevim. Böyle yapınca en azından elli lira kâr ederiz...

— Ne zaman çakacaksın bunları?

— Hemen bugün.

— Neden duruyorsun öyleyse? Sen başla bir taraftan çakmağa, ben soyar soyar sana yetiştiririm. Asaf'la Osman'ı da çağırayım. Onlar da yardım etsinler.

Osman bıçakla gelir gelmez so-ruyu yaptırdı:

— Fikret âbi, evinize numara da verecekler mi?

— Evden sayarlarsa verirler.

— Bizimkinin var da...

— Eee, demek ki evden saymışlar.

Sevim gülmeğe çalıştı:

— Büyük apartmanlarla tek müşterek tarafı da bu zaten, dedi.

— Fikret âbi?...

Asaf:

— Abi deme lan, enişte de, dedi.

— Almadı ki daha ablamı.

— Alacak işte.

Fikret kargıları çakıyordu. Hiç aralık vermeden, diklemesine üçer çiviyle direğe tutturuyordu. Bir ara Sevim'le gözgöze geldiler. İkisi de güldüler.

— Oraya neden çakmadın Fikret?

— Pencere olacak burası. Tam istediğin gibi. Baksana gepgeniş... En altmış, boy seksen.

Asaf güldü:

— Bizim pencereye babamın başı zor sığıyor, dedi.

O günü akşama dek, iki duvarın kargısı çakıldı. Fikret elinden çekilci atarken:

— Yarına da iki duvar biter, kalır çamuru, dedi.

— İslatmadın ya çamurunu. Babam iki gün evvelden ıslatmıştı.

(Devamı var)

CEYMİS BONT

NEDEN YALAN SÖYLÜYÖR?

SANĞIN GÖZLE-
Rİ TANIKTA, TA-
NIGINKİ DE SA-
NİKTA...YA PO-
LİS MÜDÜRÜ-
NÜNKİ NERDE?

GECE SAAT
3 TE BONT'DAN
AYRILDIĞIM ZA-
MAN, YANINDA
KİMSE YOK-
TU BAKA!

ACIKÇA OR-
TAYA KOYUŞU-
NUZA ÇOK
MEMNUN
OLDUM!..

SAAT 3
TE BONT-
TUN BU-
LUNDU-
ĞU YER.

KUYUMCU
DÜKKANI

SÜRMELİ-
NİN EVİ.

İDDİAYA GÖRE
BONT'UN TAKİB
ETTİĞİ YOL.

Şen Sakrak'ın açıklamasından
sonra Sıra Sürmeli'ye gelir:
"SAAT 3.15 TE BİR SANGİRTİYLE
UYANDIM... PENCEREDEN BAKIN-
CA BONT'U KAÇARKEN GÖRDÜM..."
Sürmeli'den sonra Bont'un ifa-
desi alınır. Tabii kimse inanmaz!

HAPİSANENİN "HİLTON
KOĞUŞUNU", SİZE AVIRT-
TIK!..

BONT "HİLTON KOĞUŞU", NDA!

POLİS MÜDÜRÜ:
SUÇLU OLAMAZ!..
SİZCE OLABİLİR Mİ?

YONT:
SUÇSUZ
BİTTABİ!

SİROĞU:
SİVRİ ZEKÂ-
LI OLDUĞU
İÇİN SUÇLU
OLABİLİR!

KÜRT
İBO
???

SEN-SAK-
RAK: SÖH-
RET ÜÇRÜ-
NASUÇLU
OLABİLİR!

ALMAN HÜSNÜ:
EMEKLİ OLDU-
GUNDAN SUÇSUZ!

BONT, GECE GÜNDÜZ
"SUÇLU KİM?.. OLABİLİR
DİYE DÜŞÜNMEĞE
BAŞLAR...

HAYDİ BAKA-
LIM, 24 SAAT
SERBESTSİN!..

TAMAM...
BU ARADA
ASİL SUÇLU-
YU BULURUM!

HAPİSANE MÜDÜRÜN-
DEN NASIL KOPARDIN-
SA, 24 SAATLİK İZNİ
KOPARMIS SUZİ!..

OOOH, YAŞA-
SIN!.. 24 SAAT
BAŞBAŞAVIZ!

BAŞIM YERİNDE
DEĞİL Kİ, BAŞBA-
ŞA OLALIM!..

ÖYLE YA,
SUÇLUYU
DÜŞÜN-
MEKTEN
BASKA
ŞEY DÜ-
ŞÜNECEK
HALİ Mİ
VAR BONT-
TUN?..

AMA GEL DE BU-
NU YONT'A ANLAT!

SU KELLE HİÇ
TE YABANCI
GELMİYOR
BANA!

RESTİMDEKİ
KELLEYİ
HATIRLADI.

NASIL? BİR Bİ-
RİNE BENZE-
MİYOR MU?

İBO
İTHALAT-İHRACAT

FİRMANIN ÖNÜNDEN GECER-
LERKEN, BONT'UN GÖZÜ PEN-
CERELERDEN BİRİNE TAKILIR.

EH, İBO'YU Bİ Zİ-
YARET EDEYİM!

İBO
İHRACAT
İTHALAT
Kat. 2

NASIL? BU KIYAFET YONT'U
ÇOK DEĞİŞTİRMEMİŞ Mİ?..

YONT, ODANIN Ö-
NÜNE GELİNCE
SİS BOMBALA-
RINI ATEŞLER
HEMEN...

Hi...Hi...Hi...
NASIL DA
TÜTMÜYE
BAŞLADI!

YONT'UN MAKSADI: KARİŞİK-
LİKTAN İSTİFADE EDİP İBO-
NUN ÇALDIĞI MÜCEVHERLERİ
ORTAYA ÇIKARMAK!..

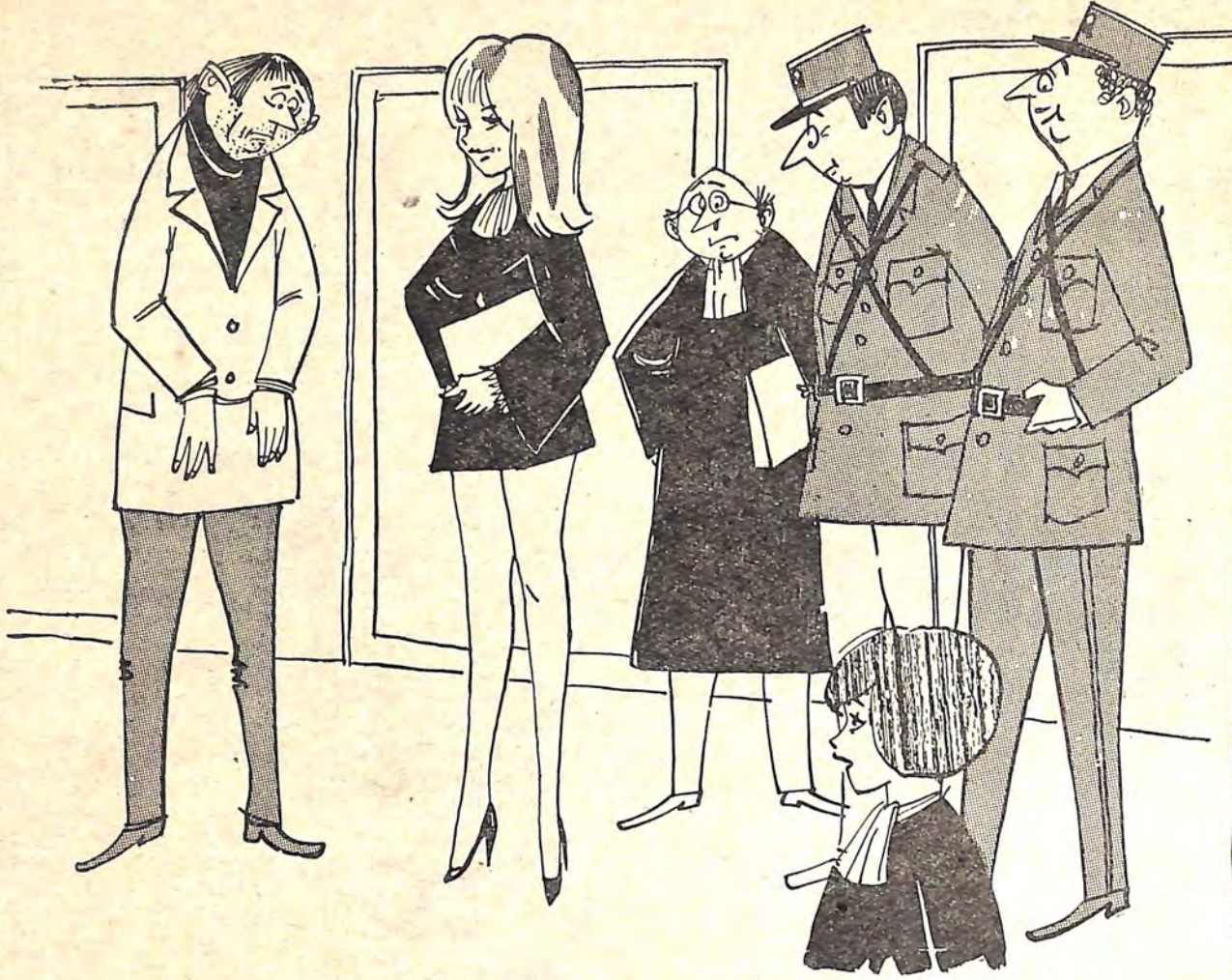
YANGIN VAAAR...
KIYMETLİ NEYİNİZ VAR-
SA ÇABUK ÇIKARMAYA
BAKIN!..

HAFTAYA:
TORBADA
KEKLİK!

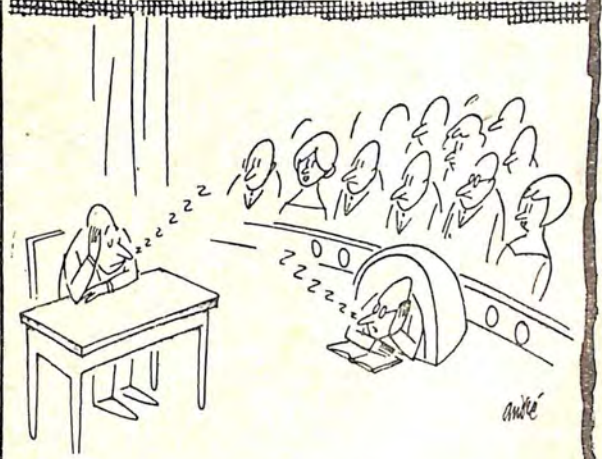
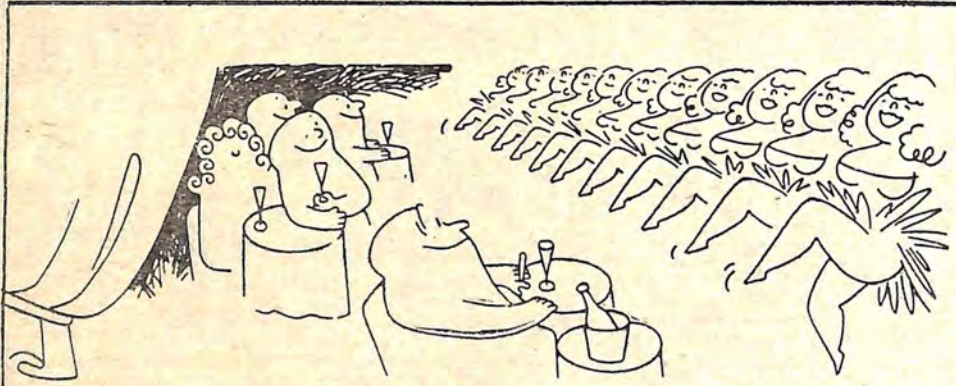
Dünya Karika Türleri

ÜÇ YUMAK ...

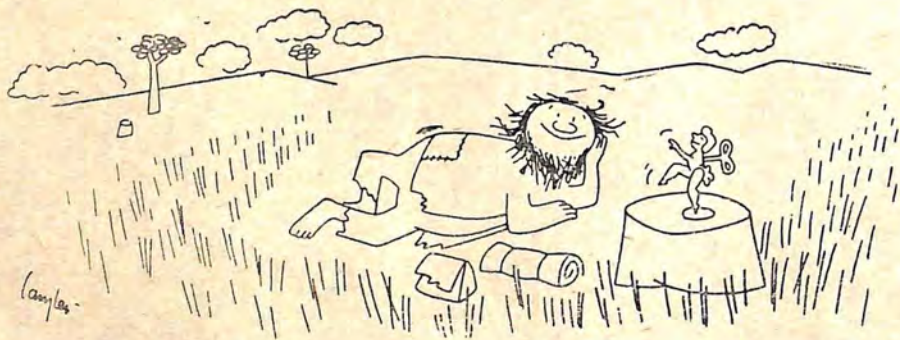
-HİÇ KORKMA... AVUKATINDA BU MİNİ ETEK VARKEN KURTULURSUN !

YAZISIZ

-TEHLİKE VAR MI DOKTOR ?
-HEM DE NASIL ... BEŞ DAKİKA
SONRA KARIM GELİYOR!

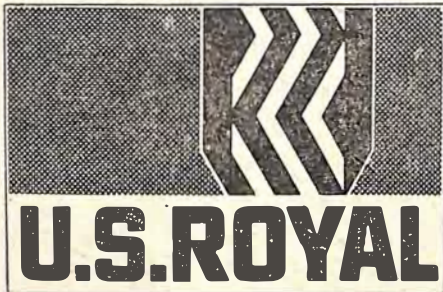

İKİ DÜNYA

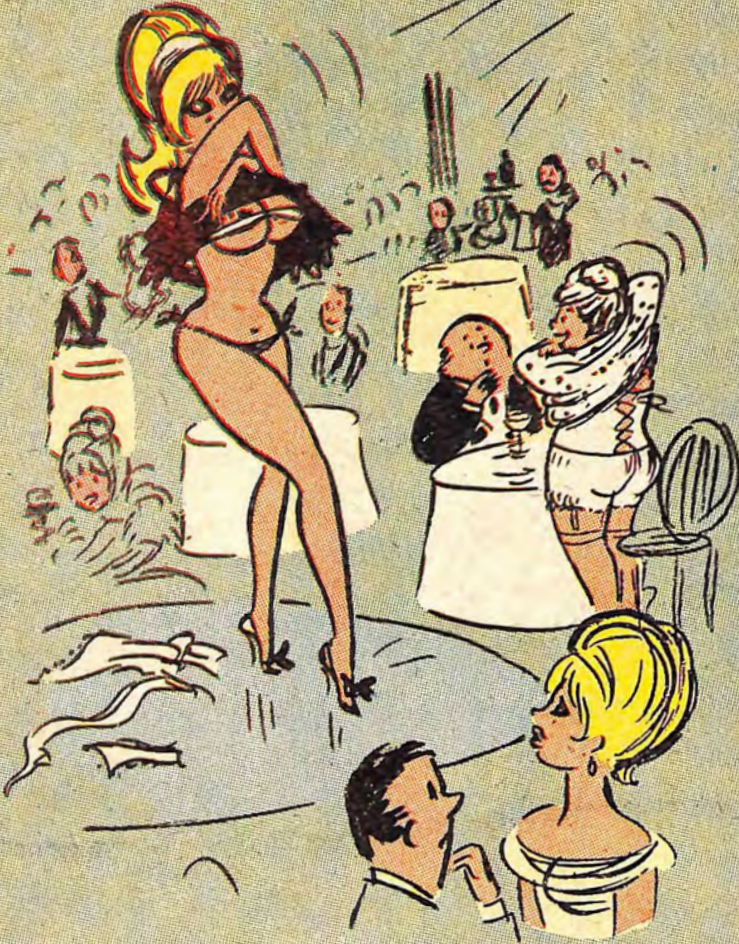
Sizin başınıza gelmez !

Lâstik patlaması herkesin canını sıkar... Hele bu, otobüsünüz yolcu dolu iken ve saatlerce sürecek bir yolculuğun daha başlangıcında vukubulursa... Hem sizin, hem yolcularınızın keyfi kaçır. Böyle bir aksilik ihtimalini mümkün olduğu kadar azaltmak için tedbirli davranınız... U. S. Royal lâstikleri fazla yüke, sarsıntıya, darbelere, hararete karşı çok dayanıklıdır.

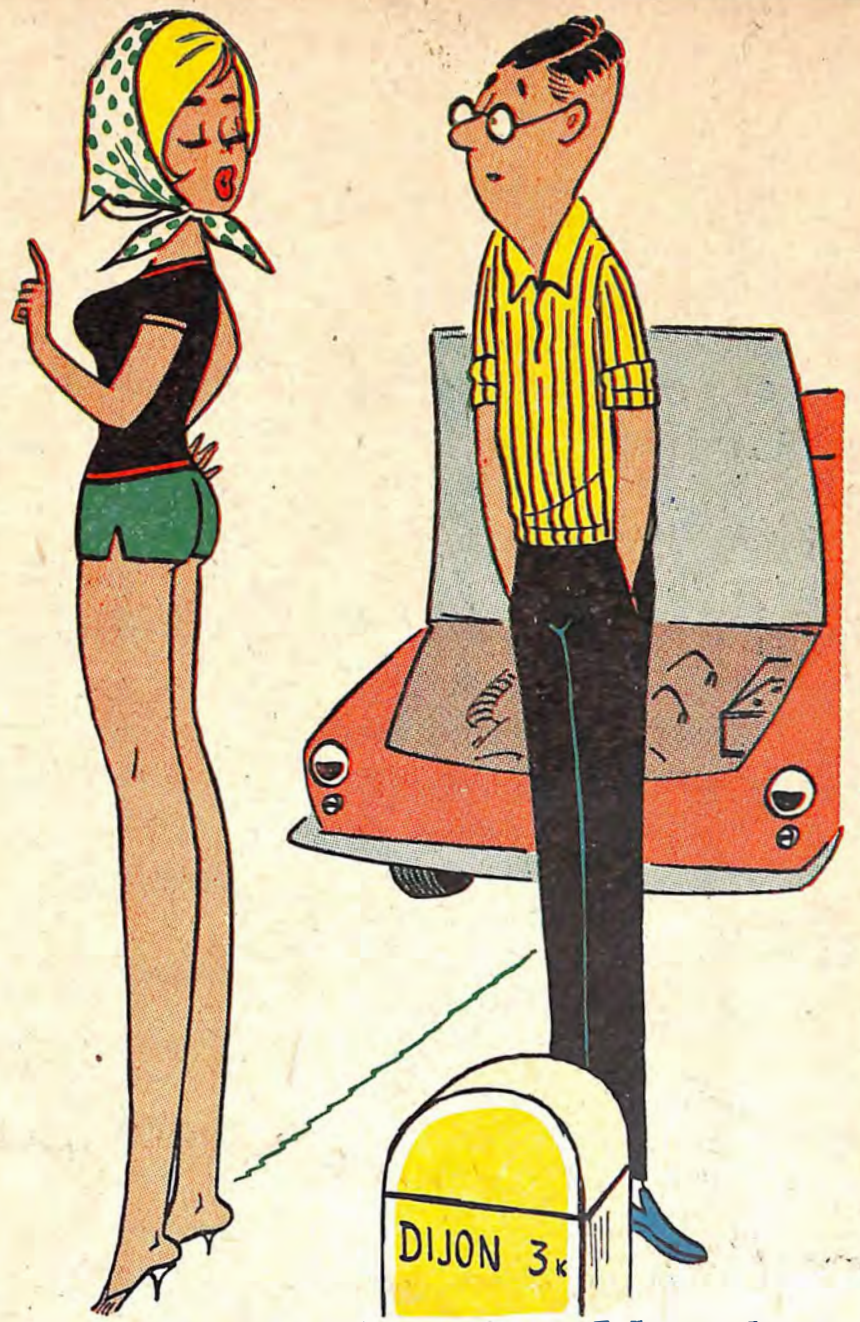

Harika birleştirici CVC sayesinde lâstığın taban ve gövde kısımlarının ayrılması ihtimali bertaraf edilmiştir. İmalâta münhasıran naylon iplikler kullanılır. U. S. Royal lâstikleri her türlü yola çok iyi oturur. Rahat direksiyon sağlar. Vasitanızı U. S. Royal lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz. U. S. Royal lâstiklerinin her vasıtaya uygun bir çeşidi vardır.

YAMAN ŞOFÖRÜN LÂSTİĞİ

-AMAN BEN DE SOYUNACAĞIM, SA-
HİDEN BURASI ÇOK SICAK!

-O KADAR UĞRAŞTIM, MAKİNE İŞLEMİYOR
GÜZELİM!
-DUR, BELKİ BEN İŞLETİRİM!

-ALÇAKLAR... ALIN
CEZANIZI!

G. BİÇARCI

-PEKİTİ, MADEMKİ RESMİMİ YAPMA-
YACAKTIN, NİYE SOYDUN BENİ?..

LASSAZEL